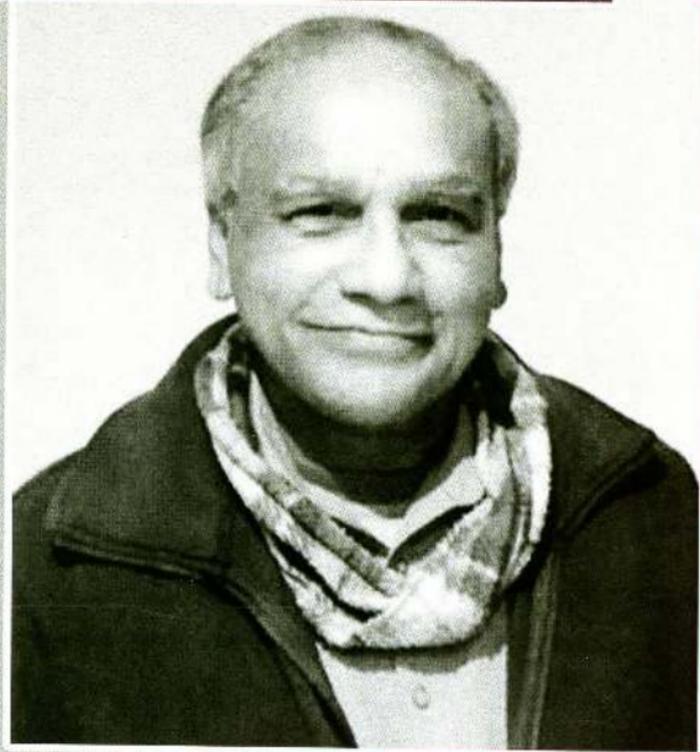

டைசுமணன் முருக்யபதி
வாய்மொழி வரலாறு

லெட்சுமணன் முருகபூபதி வாய்மொழி வரலாறு

நேர்காணல்
தி.கோபிநாத்

தொகுப்பும் பதிப்பும்
தில்லைநாதன் கோபிநாத்
கலாமணி பரணீதரன்

ஜீவநதி வெளியீடு

லெட்சுமணன் முருகபூபதி
வாய்மொழி வரலாறு

நேர்காணல்	: தில்லைநாதன் கோபிநாத்
தொகுப்பும் பதிப்பும்	: தி.கோபிநாத், க.பரணீதரன்
உரிமம்	: CC BY-SA 4.0 (Creative Commons-Attribution-ShareAlike)
வடிவமைப்பு	: க.பரணீதரன்
வெளியீடு	: ஜீவநதி, கலைஅகம், அல்வாய்
அச்சகம்	: பரணி அச்சகம், நெல்லியடி.
பக்கங்கள்	: 56
முதலாம் பதிப்பு	: 2024 தை
விலை	: 250/-
ISBN	: 978-955-0958-49-8

ஜீவநதி வெளியீடு -320

02/ லெட்சுமணன் முருகபூபதி வாய்மொழி வரலாறு

வாய்மொழி வரலாறுகள் வரிசை

ஒரு முதியவர் இறக்கும்போது ஒரு நூலகம் எரிந்து சாம்பலாகிறது என்கிறது ஓர் ஆயிரக்கப் பழமொழி. ஒவ்வொரு மனிதரினும் அவரது வாழ்க்கை அனுபவங்கள் பொதிந்துள்ளன. மொழி, சமூக, பண்பாட்டுக் கூறுகளும் அறிவுத் தொகுதிகளும் ஒவ்வொரு மனிதராலும் காவப்படுகின்றன. ஆனால் அவர்கள் காலமாகும்போது அவை அனைத்தும் சேர்ந்தே அழிந்து போகின்றன.

நூல்களாகவோ பிற ஆவணங்களாகவோ தம் வாழ்வு, அனுபவங்களைப் பதிவு செய்வதற்கான வாய்ப்புக்கள் மிகச் சிலருக்கே கிடைக்கின்றன. எழுத்தில் பதிவு செய்வதற்கான சூழ்நிலை, மொழி யறிவு, பொருளாதாரச் சாத்தியங்கள் போன்றன எல்லோருக்கும் வாய்ப்பதில்லை. அவையனைத்தும் வாய்த்தால் கூட அத்தகைய பதிவுகளின் தேவை உணரப் படுவதில்லை ஆர்வமிருப்பதில்லை.

இத்தகைய அனுபவங்களைப் பதிவுசெய்யும் ஓர் ஆவணப் பதிவு முறையே வாய்மொழி வரலாறு ஆகும். ஒலிப் பதிவு மூலம் மனிதர்களின் கதைகளையும் அனுபவங்களையும் அறிவையும் வரலாற்றையும் வாய்மொழி வரலாறுகள் பதிவு செய்கின்றன. ஆவணங்களில் அதுவரை பதிவு செய்யப்படாத தகவல்களை வெளிக்கொணர்வனவாகவும் இடைவெளிகளை நிரப்புவனவாகவும் வாய்மொழி வரலாறுகள் அமைகின்றன.

வரலாறு எழுதுதலில் வாய்மொழித் தகவல்களின் பயன்பாடு பன்னெடுங்காலத்துக்கு முன்னரேயே ஆரம்பமான போதும் அத்தகைய தகவல் திரட்டும் முறை ஓர் ஆய்வு முறையியலாகப் பரவலான பயன்பாட்டுக்கு வந்தது 1940 களில் ஆகும். இதற்கான முக்கிய காரணம் நேர்காணல்களைப் ஒலிப்பதிவு செய்யக்கூடிய கருவிகளின் வருகை.

மேலைத்தேசத்தில் வாய்மொழி வரலாறு 1940களில் இருந்து பாவனையில் உள்ளது. பல்கலைக்கழக வரலாற்றுப் பாடத் திட்டங்களின் பகுதியாக உள்ளது. கொலம்பியாப் பல்கலைக்கழகத்தில்

வாய்மொழி வரலாற்றுக்களைத் தனியான முதுமாணிப் பட்டப்படிப்பே உள்ளது. வாய்மொழி வரலாறு தொடர்பில் பல நூற்றுக்கணக்கான நூல்கள் வெளியாகி-யுள்ளதுடன் ஆண்டு தோறும் அவை புதிய பதிப்புக்களைக் காண்கின்றன. பல நாடுகளில் மாநிலத்துக்கு மாநிலம் வாய்மொழி வரலாற்றுச் சங்கங்கள் உள்ளன. வாய்மொழி வரலாறு தொடர்பான கருத்தரங்குகளும் மாநாடுகளும் பயிற்சிப் பட்டறைகளும் தொடர்ச்சியாக நடைபெற்று வருகின்றன. சில நாடுகளில் ஆய்வாளர்கள் தொழில்முறையில் வாய்மொழி வரலாற்றுப் பதிவுகளைச் செய்யுமளவிற்கு ஒரு தொழிற் துறையாகவே கூட இத்துறை வளர்ச்சியடைந்துள்ளது.

ஆனால் தமிழ்ச் சூழலில் நிலைமை அவ்வாறில்லை. பல்கலைக்கழகங்களின் வரலாற்றுத்துறையில் கூட இன்னும் வாய்மொழி வரலாறு அறிமுகமாகவில்லை.

நூலக நிறுவனம் 2011இல் வியூகத் திட்டமிடலை மேற்கொண்டபோது ஆவணப்படுத்துவதற்கான பல்வேறு வழிவகைகள் விரிவாக ஆராயப்பட்டன. அக்காலத்திலான தேடலில் வாய்மொழி வரலாறு தொடர்பான அறிமுகம் எனக்குக் கிடைத்தது. நூலக நிறுவனத்திருக்கான எனது முன்மொழிவில் வாய்மொழி வரலாறுகள் பதிவுசெய்யப்பட வேண்டும் என்பதனையும் இணைத்திருந்தேன்.

2012இல் தமிழ்நாட்டுக்கு முதன்முதலாகச் சென்றிருந்த போது பல்லடம் மாணிக்கம், நாமக்கல் இராமசாமி, ஞானாலயா நூலகத்தின் கிருஷ்ணமூர்த்தி, டோரதி தம்பதியினர் ஆகிய நூல் சேகரிப்பாளர்களைப் பதிவு செய்தமையே எனது முதலாவது வாய்மொழி வரலாற்று நேர்காணல்களாக அமைந்தன. பொருத்தமான கருவிகளின் அவசியம், ஒலிப்பதிவுத் தரத்தின் அவசியம், நேர்காணலைத் திட்டமிடல், காப்புப்படி போன்ற பல விடயங்களை அனுபவத்தினூடாகக் கற்கும் வாய்ப்பாக அந்த நேர்காணல்கள் அமைந்தன.

ஈழத்து வாய்மொழி வரலாறு என்ற வகையில் 2014இல் எழுத்தாளர் லை. முருகபூபதி மேற்கு அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்திருந்த போது 2014 யூலை முதலாம் திகதியன்று நேர்காணல் செய்திருந்தேன். அதன்பின்னரேயே வாய்மொழி வரலாறு தொடர்பான ஆய்வுநூல்களை உசாவி அது தொடர்பில் விரிவாகக் கற்றுக் கொண்டுேன். வாய்மொழி வரலாற்றுச் செயற்றிட்ட

முன்மொழிவுகளையும் தயாரித்தேன்.

ஆயினும் வாய்மொழி வரலாற்று ஒழுங்கினைப் பின்பற்றி விரிவான நேர்காணல்களை சாத்தியமாக்கும் வாய்ப்பு 2017ஆம் ஆண்டு நூலக நிறுவனத்தின் ஆவணகம் வலைத்தளம் செயற்படத் தொடங்கியபோதே கிடைத்தது. 2017 தையிலிருந்து சூமார் 4 ஆண்டுகளில் 400க்கும் அதிகமான வாய்மொழி வரலாறுகள் நூலக நிறுவனத்தின் "வாய்மொழி வரலாற்று ஆய்வு நிலையம்" என்ற செயற்றிட்டத்தினூடாகப் பதிவாகின. அந்தச் செயற்றிட்டத்தினைச் சாத்தியப்படுத்திய நூலக நிறுவனத்தினருக்கும் அதன் பணியாளர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

அச்செயற்றிட்ட ஆய்வாளர்களைப் பயிற்றுவித்தும் அவர்களது நேர்காணல்களுக்குப் பின்னூட்டங்கள் வழங்கியும் பங்களித்த காலத்தில் வாய்மொழி வரலாறு தொடர்பான எனது புரிதலை மேலும் செழுமைப்படுத்த முடிந்தது. வாய்மொழி வரலாற்று நுட்பங்களைத் தமிழ்ச்சூழலில் பரவலாக்க வேண்டியதன் அவசியத்தையும் உணர முடிந்தது.

அவ்வகையில் நான் எழுதி ஜீவநதி வெளியீடாக வெளிவந்த "வாய்மொழி வரலாறு" நூலானது வாய்மொழி வரலாற்று முறைமையைத் தமிழில் அறிமுகம் செய்த முதல் நூலாக அமைந்தது.

நூற்றுக்கணக்கான வாய்மொழி வரலாறுகள் பதிவான போதும் எவையும் எழுத்துருவாக்கம் செய்யப்படாத குறை இருந்தது. நூலக நிறுவனத்தினூடாக வாய்மொழி வரலாறுகளில் தேர்ந்தெடுத்த சில பதிவுகளையேனும் நூல்களாக வெளியிட எனக்கு விருப்பம் இருந்த போதும் நிர்வாகக் காரணங்களால் அது உடனடிச் சாத்தியமாகவில்லை. 2017இல் செயற்றிட்டமாக வாய்மொழி வரலாறுகளைப் பதிவுசெய்த போது ஆரம்பம் மூலம் கள ஆய்வினும் நேர்காணல்களிலும் பங்களித்தவர் ஜீவநதி பதிப்பகத்தின் நிறுவனர் க. பரணீதரன் அவர்கள், எடுத்த பணிகளைக் காலந் தாழ்த்தாது விரைந்து செயற்படுத்துபவர் பரணீதரன், ஜீவநதி வெளியீடுகளாக வாய்மொழி வரலாற்று வரிசையினைப் பதிப்பிக்க அவர் முன்வந்தார். அவ்வகையில் தொடங்கப்படும் நூல் வரிசையின் முதல் நூலாக "லெட்சுமணன் முருகபூபதி வாய்மொழி வரலாறு" அமைகிறது.

முதன் முதலாகப் பதிவுசெய்த வாய்மொழி வரலாறு என்ற

லெட்சுமணன் முருகபூபதி வாய்மொழி வரலாறு / 05

வகையிலேயே இதனை முதல் நூலாக வெளியிடத் தேர்தெடுத்தோம். வாய்மொழி வரலாறு தொடர்பான போதிய அறிமுகம் இல்லாமல் இதனை நான் பதிவு செய்யுந்நேன். அவ்வகையில் வாய்மொழி வரலாற்றுப் பதிவொன்றில் விடக்கூடாத தவறுகளை எல்லாம் இது கொண்டுள்ளது. அவை பதிவுசெய்த என்னுடைய தவறுகளே. தொடக்க முயற்சி என்ற வகையில் ஆவண முக்கியத்துவம் மிக்க பதிவாக இது அமைகிறது. வாய்மொழி வரலாற்று அறிமுகங்களில் ஆய்வாளர்கள் அதிகம் செவிமடுத்த பதிவாகவும் இது இருந்தது.

இந்த நூல் முருகபூபதி அவர்களது முழுமையான வாய்மொழி வரலாறும் அல்ல. முருகபூபதி முக்கிய பங்களிப்புச் செய்து 1988இல் உருவாக்கிய இலங்கை மாணவர் கல்வி நிதியம், 2004இல் பதிவுசெய்த அவுஸ்திரேலிய தமிழ் இலக்கிய கலைச் சங்கம் ஆகிய நிறுவனங்கள் தொடர்பான அவரது வாய்மொழி வரலாறாகவே இது அமைகிறது. குறித்த அமைப்புக்களைத் தொடங்க அவரைத் தூண்டிய இளமைக்கால நினைவுகள் முதல் அவரது பங்களிப்புக்களை இது பதிவு செய்கிறது.

தேர்ந்தெடுத்து மேலும் பல ஆளுமைகளின் வாய்மொழி வரலாறுகளைத் தொடர்ச்சியாக வெளியிட எண்ணுகிறோம். வாய் மொழி வரலாறுகளின் ஆய்வு முக்கியத்துவம் தொடர்பான விழிப்புணர்வையும் இவை உருவாக்கும் என நம்புகிறோம்.

தில்லைநாதன் கோபிநாத்

லெட்சுமணன் முருகபூபதி வாய்மொழி வரலாறு

2014.07.01 அவுஸ்ரேலியாவின் பேர்த் நகரில்
எழுத்தாளர் முருகபூபதியுடனான உரையாடல்.

நான் அவுஸ்ரேலியாவிற்கு புலம்பெயர்ந்து வந்து இறங்கிய மாநிலம் மேற்கு அவுஸ்ரேலிய மாநிலம். 1987ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 7ம் திகதி இந்த மாநிலத்தில் பேர்த் விமாநிலையத்திலே வந்து இறங்கினேன். இங்கு சுமார் பத்து நாட்கள் வேலைவாய்ப்புக்காக அலைந்த போது எனக்கு ஏற்ற பொருத்தமான வேலை எதுவும் கிடைக்காத காரணத்தினால் அயல் மாநிலமான விக்டோரியா மாநிலத்திற்கு சென்று அங்கே மெல்போன் நகரில் வாழத் தலைப்பட்டேன். அன்று முதல் விக்டோரியா மாநிலமே என்னுடைய புகலிட வாழ்விடமாக மாறிவிட்டது. நீண்ட இடைவெளிக்கு பின்னர் அதாவது கால் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னர் பேர்த் மாநகரத்திற்கு தனிப்பட்ட விஜயம் காரணமாக வந்த பொழுது ஓர் தமிழ் அரங்கு என்ற நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டு இந்த பதிவை இங்கே வழங்குகிறேன்.

அவுஸ்ரேலியாவிற்கு நான் வந்தமைக்கான அடிப்படைக் காரணங்களாக பல காரணங்கள் இருந்தன. அதில் முக்கியமானதொன்று நான் ஊடகவியலாளராக இலங்கையில் பணியாற்றி இருக்கின்றேன். அது தொடர்பான பல்வேறு சிக்கல்களை நான் எதிர்நோக்கியமையால் புலம்பெயர்ந்து

லெட்சுமணன் முருகபூபதி வாய்மொழி வரலாறு / 07

செல்ல வேண்டிய சூழ்நிலை எனக்கு உருவானது. அதன் நிமிர்த்தம் இந்த கடல் சூழ்ந்த கண்டத்திற்கு வந்து சேர்ந்தேன்.

என்னுடைய பிறப்பு... வளர்ப்பு... வாழ்க்கைச் சூழல் அனைத்தும் ஒரு கடலோடு இணைந்த நகரத்தைச் சார்ந்தே இருந்தது. இலங்கையிலே மேற்குக் கரையில் அந்த இந்து சமுத்திரத்திரத் தாயின் ஓயாத அலை ஓசையின் இரைச்சலுக்கு மத்தியில் ஒரு கடற்கரையோர நகரத்திலே நான் பிறந்து தவழ்ந்து வாழ்ந்திருக்கிறேன். அந்தப் பிரதேசத்தில் குறிப்பாக அந்த நீர்கொழும்பு மாநகரிலே பெரும்பான்மையான மக்களாக வாழ்ந்தவர்கள் கத்தோலிக் மக்கள். எங்கள் நீர்கொழும்பை சின்ன ரோமாபுரி என்றும் அழைப்பார்கள். காரணம் அங்கே ஏராளமான கத்தோலிக்க தேவாலயங்கள் இருக்கின்றன. கத்தோலிக்க மக்கள் செறிந்து வாழ்கின்ற அந்தப் பிரதேசத்திலே ஒரே ஒரு இந்து வித்தி யாலயமாக விவேகானந்த வித்தியாலயம் 1954ம் ஆண்டு ஓர் விஜயதசமியின் பொழுது ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. நீர்கொழும்பு பிரதேசத்தில் வாழ்கின்ற இந்து தமிழ் மாணவர்களுக்காகவே அந்தப் பாடசாலை உருவாகியது.

அக்காலத்திலே பாடசாலைகளை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றிருக்கவில்லை. முகாமைத்துவ பாடசாலைகள் தான் இயங்கிக் கொண்டிருந்தன. கொழும்பிலே விவேகானந்த வித்தியாலம் இன்றைக்கும் பெயர் பெற்ற வித்தியாலயமாக விளங்குகின்றது. அதன் கிளையாக அதன் நிர்வாகத்தின் கீழே நீர்கொழும்பிலே கடற்கரை வீதியில் அந்தப் பாடசாலை விவேகானந்த என்ற பெயரிலே 1954ம் ஆண்டு விஜயதசமி நிகழ்வின் போது உருவாக்கிய பொழுது 32 மாணவர்களுடன் அந்தப் பாலர் பாடசாலை ஆரம்பமானது. அதனுடைய முதலாவது மாணவனாக அதாவது

சேர்விலக்கத்தில் முதலாவது மாணவன் என்ற சாதாரண பெருமையில் இது பெரிய பெருமைக்குரிய விடயமல்ல. சாதாரண விடயம் எதிர்பார்க்காமல் நடந்தது. அந்தப் பாடசாலையினுடைய முதலாவது மாணவன்.

எங்கள் தந்தையார் தமிழ் நாட்டில் திருநெல்வேலி பாளையங்கோட்டை எனும் பிரதேசத்திலிருந்து இலங்கைக்கு அந்நாளிளே சில நண்பர்களுடன் படகிலே வந்து கல்பிட்டியில் இறங்கி நீர்கொழும்பு வாசியாக மாறி விட்டார். எனது தந்தையார் பெயர் லட்சுமணன். அவருடைய தாய் வழி உறவினர்கள் பாரதி இயல் ஆய்வாளர் தோமு சி. ரகுநாதன், தோமு பாஸ்கரத் தொண்டமான். தோமு. பாஸ்கரத் தொண்டமான் “கங்கை முதல் வேங்கடம் வரை” முதலான நூல்களை எழுதியவர். அவருடைய தம்பியார் சிதம்பர ரகுநாதன். புதுமைப் பித்தனுடைய சகா. இவருடைய வழித் தோன்றலாக எனது தந்தையார் இலங்கைக்கு வந்தபோதும் அவர் இலக்கிய ரீதியான எந்த விதமான பிரக்கூயோ, உணர்வோ அற்ற சாதாரண வர்த்தக ராக நீர்கொழும்பிலே என்னுடைய பெயரிலே அதாவது எனக்கு “முருகபூபதி” என்று பெயர் வைத்தார்கள் என்னுடைய பெயரிலே “முருகன் லொட்ஜ்” என்ற சைவ லொட்ஜ் ஒன்றைத் தொடங்கினார். என்னுடைய தந்தையார் ஒரு பரோபகாரி. எல்லோருக்கும் உதவுகின்ற மனம் படைத்த ஒரு இரக்கமான சிந்தனையுடையவர். ஏனோ தெரியவில்லை அவருடைய பரோபகாரித்தனமே அவரை இவ் வர்த்தக ஸ்தாபனத்தில் நடட்டமடையச் செய்ய வைத்தது. அவர் கடன்பட்டு கடனை அடைக்க முடியாமல் எங்களுடைய குடும்பம் வறுமைக் கோட்டிற்கு தள்ளப்பட்டது. பாடசாலையில் படிக்கின்ற அந்தப் பருவத்திலே ஒரு சமயம் நானும் எனது அக்காவும் படித்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். பாடசாலை விடுமுறை விட்டு விட்டார்கள். மூன்றாம்

லெட்சுமணன் முருகபூபதி வாய்மொழி வரலாறு / 09

வகுப்பு என்று நினைக்கின்றேன். நான்காம் வகுப்பிற்கு இடுத்த ஆண்டு செல்ல வேண்டும். நான்காம் ஆண்டிற்கான கொப்பி புத்தகங்கள் வாங்குவதற்கு கூட வசதியில்லாமல் எங்களுடைய குடும்பம் மிகவும் வறுமை நிலையில் காணப்பட்டது. அப் பருவத்திலே உங்களுக்குத் தெரியும் புதிதாக புத்தகம் வாங்கியவுடன் அதற்கு அட்டை போட்டு அதற்கு ஒரு ரோசாப்பூப் படத்தை ஒட்டி பெரெழுதுவதில் ஒரு சந்தோசம் இருக்கின்றது. அந்த சந்தோசத்தினை நானும் அடைய வேண்டுமென்று வீட்டிலே அம்மாவிடம் நச்சரித்துக் கொண்டிருந்தேன். எனக்கு கொப்பி வாங்கித் தாருங்கள். புதிய புத்தகங்களை வாங்கித் தாருங்கள் என்று சொல்லி நச்சரித்துக் கொண்டிருந்தேன். எனினும் அதனை வாங்கித் தரக்கூடிய சூழ்நிலை வீட்டில் அப்போது இருக்கவில்லை. இதனை அவதானித்துக் கொண்டிருந்த என்னுடைய பாட்டி தையல்மா. அவர் என்னுடைய அம்மா வினுடைய தாயார். அவர் என்னுடைய நிலையைப் பார்த்து விட்டு அதுவொரு கிறிஸ்மஸ் பண்டிகைக்காலம். மார்கழி மாதம் 25ம் திகதி பாலகன் பிறக்கின்ற நாள். எங்களுடைய வீட்டிற்கு அருகிலே செபஸ்தியார் தேவாலயம் என்றொரு தேவாலயம் இருக்கின்றது. அந்த தேவாலயத்திற்கு ஏராளமான மக்கள் வந்து கூடுவார்கள் அந்த பாலகன் பிறக்கின்ற பன்னிரண்டு மணிக்கு. எனது பாட்டியார் எனக்கு எதுவுமே சொல்லவில்லை. அம்மாவுக்கும் எதுவும் சொல்லவில்லை. கடைக்குச் சென்று அப்பொழுது இப்பொழுது மாதிரி கிலோ நடைமுறையில் இருக்கவில்லை கொத்து தான் இருந்தது.. 2 கொத்து கடலை வாங்கி வந்து அதனை அவித்து ஒரு வட்டிலிலே சுமந்து கொண்டு என்னை அழைத்தார்கள் “தம்பி வா இந்த செபஸ்தியார் கோயிலடிக்கு போவோம்” என பதினொரு மணியளவில் அழைத்துச் சென்றார்கள். அங்கே பஞ்ச மிட்டாய் விற்பவர்கள்... பலூன் விற்பவர்

10/ லெட்சுமணன் முருகபூபதி வாய்மொழி வரலாறு

கள்... வளையல் விற்பவர்கள் என்று ஏராளமான திரண்டிருந்த மக்கள் மத்தியில் வியாபாரிகளும் இருந்தார்கள். சிலர் கடைகளைத் திறந்து வியாபாரத்தை நடத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். எனது தாயாரும் எனது பாட்டியாரும் அங்கே அமர்ந்து தன்னுடைய கடலை வியாபாரத்தை ஆரம்பித்தார்கள். இரவு பன்னிரண்டு மணி கோயிலிலே பூசை நடந்து பாலகன் பிறந்து மக்களெல்லாம் பிரார்த்தனை முடிந்து விட்டது. எனக்கு உறக்கம் வந்துவிட்டது. நான் பாட்டியாரின் மடியிலே உறங்கிவிட்டேன். சொற்ப வேளையில் பாட்டி என்னை எழுப்பி “தம்பி எழும்பு ஐயா. எங்கட கடலை யாபாரம் முடிந்தது. இனி வீட்டிற்கு போவோம் கோயிலுக்கு வந்தவர்கள் எல்லாம் புறப்படத் தயாராகி விட்டார்கள்.” என அழைத்தார். அப்பொழுது பாட்டி சொன்னார் “தம்பி நீ கொப்பி புத்தகம் வாங்க வேணும் என்று ஆசைப்பட்டாய். உனக்கு கொப்பி புத்தகம் வாங்குவதற்கு தேவையான பணம் கடலை வியாபாரத்தின் மூலம் எங்களுக்கு கிடைத்திருக்கிறது. நீ கவலைப்படாதே. நாளை நான் உனக்கு வாங்கித் தருகின்றேன்” எனக் கூறினார். அப்பொழுது நான் என்னை அறியாமலேயே என்னுடைய பாட்டியைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டேன். என்னைப் போன்ற வறுமைக் கோட்டின் கீழ் வாழ்ந்த பிள்ளைக்கு இப்படிப்பட்ட பாட்டிமார் அவசியமாகத் தேவை என அப்பிஞ்சுப் பருவத்திலேயே எனது அடி மனதில் உருவாகியது. அந்தப் பாட்டி பாடசாலைக்கே சென்றவரல்ல. அவர்களைநாட்டு தான். தையலம்மா பெயர். அதைக் கூட ஒழுங்காக எழுத மாட்டார்கள். அந்தக் காலத்திலே திண்ணைப் பள்ளிக் கூடத்திலே படித்தவர். அந்தப் பாட்டி இரவிலே உறங்கும் பொழுதில் பல கதைகளைச் சொல்வார்கள். அந்தக் கதைகள் என் அடி மனதில் பதிந்திருந்தன. பிற்காலத்தில் நான் எழுத்தாளனாக உருவானபோது அக்கதைகளைத் தொகுத்து

“பாட்டி சொன்ன கதைகள்” என்ற தலைப்பில் பிரான்ஸ் நாட்டில் வெளிவந்த “தமிழன்” என்ற பத்திரிகையில் தொடராக எழுதினேன். அந்தப் பத்திரிகையை நடத்தியவர் பத்திரிகை முன்னோடி காசிலிங்கம் அவர்கள். முன்னர் யாழ்ப்பாணம் ஈழநாடு பத்திரிகையில் பணியாற்றியவர். அவுஸ்ரேலியாவிற்கு வந்த பின்னர் 90களிலே பாரிஸ் நகரிலிருந்து பாரிஸ் ஈழநாடு, தமிழன் என்ற பத்திரிகைகள் வந்து கொண்டிருந்தன. பாரிஸ் ஈழநாடு பத்திரிகையிலே நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள் என்ற தொடரை நான் எழுதத் தொடங்கியிருந்தேன். எழுத்துலகில் பிரவேசிக்கத் தொடங்கியிருந்த காலத்திலிருந்து நான் எழுத்தாளர்களை மிகவும் ஆழமாக நேசிப்பவன். எழுத்தாளர்களுடைய படைப்பைப் படிப்பதுடன் நின்றுவிடாமல் அவர்களின் இருப்பிடம் தேடிச் சென்று அவர்களைச் சந்தித்து உரையாடுவது, உறவாடுவது என்னுடைய இயல்பு. அவ்வாறு நான் இரசிகமணி கனக செந்திநாதன் அவர்களளை “ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி” என்ற நூல்உட்பட, வெண்சங்கு என்ற சிறுகதைத் தொகுதி உட்பட பல படைப்புக்களை எழுதிய இரசிகமணி கனக செந்திநாதனை குரும்பசிட்டி என்ற கிராமத்தில் சென்று சந்தித்தேன். எனக்கு மிகவும் பிடித்த மான எழுத்தாளர்களில் ஒருவர். அது பற்றி நான் என்னுடைய “திரும்பிப் பார்க்கின்றேன்” என்ற தொடரிலும் எழுதியிருக்கின்றேன். கனக செந்திநாதன் “மு.தளையசிங்கம்” தமிழ் அபிமாணியான மொழிபெயர்ப்பாளர் மு.து.அமரதாஸா, H.N.B.மொகதீன், பேராசிரியர் கைலாசபதி, எதிர்பாராத விதமாக தமிழ்நாட்டிற்கு சென்ற இடத்தில் காணாமல் போன அருமை நண்பர் காஞ்சி ஜெகநாதன், வடமராட்சியில் நடைபெற்ற ஒரு தாக்குதலில் நெல்லியடியில் தனது மனைவியையும், குழந்தைகளையும் இழந்து தானும் உயிர் துறந்த நெல்லைக் காப்பையர், சோவியத் யூனியனில்

மாஸ்கோவில் நான் சந்தித்த சோவியத் தமிழர் விதாடிபோர்ணிக்கா போன்றவர்களைப் பற்றிய தொடரை பாரிஸ் ஈழநாட்டிலே எழுதினேன். அதே சமயத்தில் தமிழன் பத்திரிகை ஆசிரியையின் வேண்டுகோளிற்கு இணங்க “பாட்டி சொன்ன கதைகள்” என்ற தொடரையும் ஒவ்வொரு மாதம் எழுதி வந்தேன். அப் பாட்டி சிறுவயதிலே இரண்டு விடயத்தை அடிமனதில் விதைத்து விட்டார். ஒன்று கல்வி மிக முக்கியம், பிச்சை புகினும் கற்கை நன்றே என்று முன்னோர் குறிப்பிட்டதைப் போன்று எவ்வாறான கஷ்டம் ஏற்பட்டாலும் கல்வி கற்க வேண்டும் என்பதாகும். பாரதி கூட “அன்ன சத்திரம் ஆயிரம் வைத்தல், ஆலயங்கள் பதினாறாயிரம் நாட்டல், அந்த தர்மங்களையெல்லாம் விட ஆங்கோர் ஏழைக்கு எழுத்தறிவித்தல் என்பது மிகவும் புண்ணியம் என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அந்தவகையிலே நான் அவுஸ்ரேலியாவிற்கு புலம் பெயர்ந்த காலப்பகுதி இலங்கையில் இன நெருக்கடி உக்கிர மடைந்திருந்த காலப்பகுதி. வீரகேசரிப் பத்திரிகையின் ஆசிரியப் பீடத்திலிருந்து போர்க்காலச் செய்திகளையே தொடர்ச்சியாக எழுதிவந்தமையால் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களில் தமிழ்ப்பிரதேசங்களில் நிகழ்ந்த வன்முறை களினால் பெற்றவர்களை இழந்த ஏழைத் தமிழ் மாணவர்கள், கணவன்மாரை இழந்த இளம் பெண்கள் தொடர்பான செய்திகளை எழுதி வந்தமையால் எனக்கு அப் போராட்டம் பற்றிய கண்ணோட்டம் குறித்தும், இழப்புக் குறித்தும் ஆழ்ந்த கவலையும் தீவிரமான சிந்தனை இருந்தது. அவுஸ்ரேலியாவுக்கு தஞ்சமடைந்த போது எனது குடும்பத் தினர் எனது தாய்நாட்டிலே இருந்தார்கள். எனக்கு அந்தக் குடும்பத்தை, நண்பர்கள், சுற்றத்தினரை விட்டு வந்த கவலை ஆங்கிலத்தில் Home Sick என்று சொல்வார்கள்.

அப்படிப்பட்ட ஒரு கவலை என்னை வாட்டிக் கொண்டிருந்த காலப்பகுதி. ஏதேனும் விதத்தில் அந்தத் துயரத்திலிருந்து காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கும் Escapism என்று சொல்வார்களே அவ்வாறு நானும் தீவிரமாக எழுதத் தொடங்கியிருந்தேன். சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், புகலிட வாழ்வைப் பற்றிய பதிவுகளையெல்லாம் எழுதத் தொடங்கினேன். இத்துடன் இலங்கையிலே உங்களுக்குத் தெரியும் பெரும்பாலான எழுத்தாளர்கள் ஒன்றில் ஆசிரியர்களாக, கல்விமாம்களாக, அதிபர்களாக பணியாற்றியிருக்கிறார்கள். அந்த வகையிலே வடமாகாணத்தில் ஆசிரியர் பணியிலிருந்த திருமதி கோகிலா மகேந்திரன் என்ற எழுத்தாளர் தெனியான் வடமராட்சியில் பொலிகண்டியிலே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவர் அவர் போன்ற பலரைத் தொடர்பு கொண்டு போரிலே பாதிக்கப்பட்ட ஏழைத் தமிழ் மாணவர்களின் விபரங்களைத் திரட்டி என்னுடைய அந்த ஒரு அறைப் படுக்கை அறைத் தொடர் மாடிக்குடியிருப்பிற்கு என்னுடைய நண்பர்களை அழைத்து அவர்களிடம் இந்த விபரங்களை காண்பித்து “அவர்களுக்கு உதவ முன்வாருங்கள். இவர்களை கல்வியிலே முன்னேற்றி விடுவோம்” என்று அவர்களுக்குச் சொன்னேன். என்னுடைய இந்தச் சிந்தனைக்கு வலுவூட்டும் விதமாக அக்காலப்பகுதியிலே 1988ம் ஆண்டிலே யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் துணை வேந்தராகக் காணப்பட்ட அருமை நண்பர் பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் அவர்கள் அப்பொழுது நான் இந்தப் பதிவை வழங்குகின்ற மேற்கு அவுஸ்ரேலியா மாநிலம் பேர்த நகரத்தில் நடந்த தென்கிழக்காசிய பல்கலைக்கழகங்களின் துணைவேந்தர் மாகாநாட்டிற்கு வருகை தந்து மெல்போர்ன் நகரிற்கு அவருடைய உறவினர்களைச் சந்திப்பதற்காக வந்த போது அவரை ஒரு நண்பருடைய வீட்டிலே மதிய போசணை விருந்து மேசையிலே சந்தித்தேன். அவரிடம்

என்னுடைய சிந்தனையைக் கூறிய போது அவரும் சொன்னார் “இப்பொழுது அது தான் முக்கியமாகத் தேவையாக இருக்கின்றது. புலம் பெயர்ந்து வந்தவர்கள் அங்கே பாதிக்கப்பட்ட பிள்ளைகள் பற்றி சிந்தியுங்கள். ஏனென்றால் இலங்கைப் பாதுகாப்புப் படை மட்டுமல்ல... இந்தியாவிலிருந்து வந்த அமைதி காக்கும் படையினாலும் எமது மக்கள் சொல்லெணாத் துயரத்தை அடைந்து வந்த காலப்பகுதி. என்னுடைய முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி “சுமையின் பங்காளிகள்”. 1975ம் ஆண்டு வெளிவந்தது. 1976ம் ஆண்டு சிறந்த சிறுகதைக்கான தேசிய சாகித்திய விருதைப் பெற்றதை நீங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள். என்னுடைய இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதி “சமாந்தரங்கள்”. தமிழ்நாட்டின் சென்னை தமிழ்ப்புத்தகாலயம் அதனை உருவாக்கியவர், நடத்தியவர் க.முத்தையா என்பவர். உங்கள் அனைவருக்கும் நன்கு தெரியும். படைப்பாளிகளுக்கும் நன்கு தெரியும். “வால்கா முதல் கங்கை வரை” என்ற ராகுல சங்கத் யானுடைய நூல்களையெல்லாம் பதிப்புச் செய்தவர். அவருடைய மகளைத் திருமணம் செய்த பிரபல எழுத்தாளர் அகிலனுடைய மகன் கண்ணன். அவர் அந்த தமிழ்ப்புத்தகாலயத்தை நடாத்திக் கொண்டிருந்த பொழுது அவர் இலங்கையிலே பாரதி நூற்றாண்டு காலத்தில் இலங்கை வந்து சேர்ந்தவர். அந்த நட்பின் நிமிர்த்தம் அவரைத் தொடர்பு கொண்டு என்னுடைய இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட்டேன். தமிழ்ப்புத்தகாலய வெளியீடாக வந்த சமாந்தரங்கள் கதைத் தொகுதியை மெல்பேர்ண் நகரிலே Y.W.C.M மண்டபத்திலே வெளியிட்டு வைத்தேன். அதுதான் அவுஸ்ரேலியாவில் நடைபெற்ற முதலாவது தமிழ் இலக்கிய நூல் வெளியீட்டு நிகழ்வு. இந்த நிகழ்வுக்கு மெல்பேர்ணில் இயங்குகின்ற தமிழ் அமைப்புக் களின் தலைவர்களையெல்லாம் அழைத்து, அன்பர்களை

யெல்லாம் அழைத்து அந்த நிகழ்விலே என்னுடைய இந்தத் திட்டத்தை அறிமுகப்படுத்தினேன். அதாவது இலங்கையில் நீடித்த, நீடித்துக்கொண்டிருந்த போரினால் பாதிக்கப்பட்ட ஏழைத் தமிழ் மாணவர்களுக்கு உதவுகின்ற இந்தத் திட்டம். அந்தத் திட்டத்திலே தெரிவு செய்யப்பட்ட அந்த 13 மாணவர்களையும் அப் 13 மாணவர்களுக்கும் உதவ முன் வந்திருந்த அன்பர்களையும் அதில் அறிமுகப்படுத்தி யிருந்தேன். அந்த அன்பர்கள் தந்த ஊக்கத்தினால் மேலும் மேலும் அன்பர்கள் முன்வந்து அது ஆல் போல் தழைத்து அது விருட்சமாக வளர்ந்து இப்பொழுது 25 வருடங்கள பூர்த்தி செய்து. 2015ம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் 6ம் திகதி விக்டோரியா மாநிலத்திலே அதனுடைய வெள்ளி விழாவை நடத்தவுள்ளோம். இவ் அமைப்பு இலங்கையின் வட கிழக்கு மாகாணத்தில் யாழ்ப்பாணம், கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு, வவுனியா, மன்னார் மாவட்டத்திலும் கிழக்கிலே மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, அம்பாறை ஆகிய மாவட்டத்திலும், வன்னியிலே பாதிக்கப்பட்ட மாணவர்களைப் பொறுப்பேற்று படிக்க வைத்தாம்.. சுமார் ஆயிரக்கணக்கானோர் கல்வியை நிறைவு செய்து அதிலே பலர் பட்டதாரிகளாகவும், பொறியியலாளராகவும், கணக் காளர்களாக, ஆசிரியர்களாக பல்வேறு பகுதிகளுக்குச் சென்றவர்கள் இருக்கின்றார்கள். பல மாணவர்கள் நீடித்த போர் மத்தியிலே சிக்குண்டு அப்போரில் மடிந்தும் இருக்கிறார்கள். சில மாணவர்கள் போராளிகளாகக் கூட மாறும் சூழ்நிலை இருந்து அவர்களும் அந்தப் போரிலே உட்பட்டு மடிந்திருக்கிறார்கள். சில மாணவர்கள் 2004ம் ஆண்டு நடந்த சுனாமிப் பேரரலையிலே மடிந்திருக்கிறார்கள். எனினும் எத்தனையோ அரசாங்கங்கள் பதவியேற்ற பொழுதும், புதிய புதிய அதிபர்கள் எங்கள் நாட்டுக்கு அதிபர்களாக வந்த பொழுதும் எங்களுடைய இந்த இலங்கை மாணவர் நிதியம்

தங்கு தடையின்றி தொடர்ச்சியாக இயங்கி வந்தது. அதற்கு முக்கிய காரணம் இந்த இரக்கமுள்ள அன்பர்களிடம் நாங்கள் விடுத்த உருக்கமான வேண்டுகோளும், அன்பர்கள் அதற்கு முன்வந்து உதவி செய்தமையும் ஆகும். இப்படிப்பட்ட சிந்தனையை எனக்கு சிறு வயதிலேயே என் அடி மனதில் விதைத்த எனது பாட்டியாரை நான் நினைவு கூர்கின்றேன். என்னுடைய “பாட்டி சொன்ன கதைகள்” புத்தகமாக வெளிவந்தபோது அந்த நூலையும் எனது பாட்டியாருக்கே சமர்ப்பித்தேன். அந்த நூல் முதற் பதிப்பு விற்றுத் தீர்ந்து அதனை வெளியிட்ட பதிப்பாளர் ஈழத்தின் மூத்த எழுத்தளார் செ. கணேசலிங்கம் அவர்களுடைய குமரன் பதிப்பகம் தமிழ் நாட்டில் அதனை வெளியிட்டது. குமரன் கணேசலிங்கம் அவர்கள் என்னுடன் தொடர்பு கொண்டு தமிழ்நாட்டின் நூலக அபிவிருத்திச் சபையின் வேண்டுகோளை ஏற்று மேலும் 1500 பிரதிகளை அச்சிட்டு அங்கே ஆரம்பப் பாடசாலை மாணவர்களுக்கு சிறுவர் இலக்கிய வரிசையிலே அந் நூலைச் சேர்த்துக் கொண்டதாக பின்னர் அறிந்தேன். இதனை ஏன் இங்கே குறிப்பிடுகிறேன் என்றால் இன்று 25 வருட காலமாக இலங்கை மாணவர் நிதியம் என்ற அமைப்பு கல்விக்காக, கடந்த 25 வருட காலமாக எந்தவொரு பொது நிகழ்ச்சியோ நாங்கள் நடத்தவில்லை. பல நடன ஆசிரியர்கள் நாட்டிய பள்ளிகளை நடத்தியவர்கள், பல நிகழ்ச்சிகளை நடத்தி நிதி திரட்டித் தந்திருக்கிறார்கள். அன்பர்கள் பலர் மாதாந்தம் 20 வெள்ளிகளைத் வழங்குகிறார்கள். எமது அமைப்பு அவுஸ்ரேலியாவில் பதிவு செய்யப்பட்ட அமைப்பாக வருடாந்தம் ஆண்டுப் பொதுக் கூட்டங்களை நடாத்தி வருகின்றது. அதே சமயத்தில் வரவு செலவு அறிக்கையையும், மாணவர்களின் நிதிக் கொடுப்பனவு அறிக்கையையும் வெளியிட்டு வருகின்றது. போர் முடிந்த பின்னர் நாம் அந்த மாணவர் களையெல்லாம்

லெட்சுமணன் முருகபூபதி வாய்மொழி வரலாறு / 17

அந்த வடக்கு கிழக்கு மாணவர்களை நேருக்கு நேர் சந்திக்கின்ற ஒன்றுகூடல்களை நடாத்தி வந்திருக்கின்றோம். பலஉதவும் அன்பர்கள் அந்த மாணவர்களை நேருக்கு நேர் சந்திக்கின்ற சூழ்நிலையும் உருவாகியிருக்கின்ற வேளையில் மேலும் பல மாணவர்களுக்கு உதவ வேண்டியிருப்பதால் வெள்ளி விழாவை மெல்பேர்ணிலே எதிர்வரும் செம்டம்பர் மீதிகதி நடாத்த இருக்கின்றோம்.

இக்கல்விப் பணி ஒருபுறம் இருக்க இலக்கியப் பணியையும் மேற்கொள்ள வேண்டிய தேவை எனக்கு இருந்தது. ஏனெனில் இலங்கையில் இலக்கியவாதியாகவும் பத்திரிகைவாதியாகவும் பயணித்தமையினால். உள்ளார்ந்த ஆற்றல் எந்தத்துறையில் மிக்கவர்களும் உலகின் எங்கே சென்றாலும் அதனை வெளிப்படுத்தத் தயங்க மாட்டார்கள் என்று சொல்லுவார்கள் என்னைக் கொண்டு போய் ஆபிரிக்காவில் விட்டிருந்தாலும் நான் இதனைத் தான் செய்திருப்பேன்

2014ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 2ம் திகதி
 இவுஸ்ரேலியாவின் மேற்கு அவுஸ்ரேலியாவின் பேர்த்
 நகரிலே எழுத்தாளர் முருகபூபதியுடனான உரையாடல்

இலங்கையின் மேற்குக் கரையில் இந்து சமுத்திரத்
 தாயின் அரவணைப்பில் இருக்கின்ற கடலோர நகரமான
 நீர்கொழும்பிலே பிறந்து அங்கே கல்வி கற்று அதன் பின்னர்
 கொழும்பிலே வீரகேசரிப் பத்திரிகையிலே பத்திரிகை
 யாளராகக் கடமையாற்றி பின்னர் அவுஸ்ரேலியாவிற்கு
 சுமார் 26 வருடங்களின் முன்னர் வந்து சேர்ந்தேன்.
 இலங்கையில் நீர்கொழும்பு என்று சொன்னவுடன் அங்கே
 தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்தார்களா... வாழ்கிறார்களா... என்ற
 கேள்வி எல்லாம் தமிழ் சமுதாயத்திலே நீண்டகாலமாகப்
 பேசப்பட்டு வந்திருக்கின்றது. ஆனால் நான் பிறந்த காலத்
 திற்கு முன்பே நூற்றுக் கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பே
 அங்கே தமிழர்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கு அடை
 யாளமாக அங்கே மூன்று கோயில்கள் இருந்தன. நான் பிறந்த
 சில வருடங்களிலே அதாவது 1954ம் ஆண்டு காலத்தில்
 அங்கே தமிழர் விஜயரட்ணம் அவர்கள் நகரப்பிதாவாக
 இருந்தார். இவர் ஒரு சமாதான நீதவானாகவும் உத்தியோகப்
 பற்றற்ற நீதிபதியாகவும் பணியாற்றியவர். அவர் தலைவராக
 இருந்த நீர்கொழும்பு இந்துபோர்ட் சங்கம் உருவாக்கிய
 நீர்கொழும்பு விவேகானந்த வித்தியாலயத்தில் நான் முதல்
 மாணவனாக 1954ம் ஆண்டு விஜயதசமி அன்று இணைந்து
 கொள்ளப் பட்டேன். அது ஒரு இளமைக் காலம். அந்தப்
 பாடசாலையிலே 6ம் வகுப்பு வரை கல்வி கற்று விட்டு 6ம்
 வகுப்பு புலமைப் பரிசில் பெற்ற பொழுது அங்கே ஒரு
 மத்திய கல்லூரியோ அல்லது மத்திய மகா வித்தியாலயமோ
 இருக்கவில்லை. அதனால் எனக்கு யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரான்லிக்
 கல்லூரியில் (தற்போதைய கனகரத்தினம் கல்லூரி) அனுமதி
 கிடைத்தது. அங்கே சிறிது காலம் புலமைப்பரிசில் நிமிர்த்தம்
 கல்வி பயின்றேன். எனக்கு ஒரு பிரச்சினை எப்போதும்

லெட்சுமணன் முருகபூபதி வாய்மொழி வரலாறு / 19

வீட்டோடு வாழ்ந்தவன். Home Sick என்று சொல்வார்களே அந்தக் கவலை இருந்தமையால் எங்கள் ஊரிலே கல்வித் தரம் உயர்ந்த முஸ்லீம் பாடசாலை ஒன்றிற்கு எனக்கு மாற்றம் கிடைத்தது. இளம் வயதிலேயே உங்களுக்கத் தெரியும். எங்கள் தமிழ் மக்கள் மத்தியிலே பெற்றோர்களிற்கு ஓர் அபிலாசை. தங்கள் பிள்ளைகள் வைத்தியராக, பொறியியலாளராக, வழக்கறிஞர்களாக, கணக்காளர்களாக வர வேண்டும் என்ற கனவு தான் பெரும்பாலான பெற்றோரிடம் இருக்கிறது. அப்பொழுதும் இந்தக் கனவு தமிழ் மக்கள் மத்தியில் இருக்கின்றது. எனினும் எனக்கு சரித்திர பாடத்தில் ஆர்வமிருந்தது. எனது பெற்றோரின் வற்புறுத்தலினால் விஞ்ஞான பாடம் கற்க நேர்ந்தது. இருப்பினும் போதியளவு தேர்ச்சியடையவில்லை. காலப்போக்கில் நான் ஒரு பத்திரிகையாளனாக நீர்கொழும்பு பிரதேசத்தின் நிருபராகப் பணியைத் தொடங்கி படிப்படியாக வீரகேசரிப் பத்திரிகையிலே முதலில் ஒப்பு நோக்குனராகப் பணியிலிருந்தேன். அந்தக் காலத்திலே ஒப்புநோக்காளர் பணி என்பது மிகவும் முக்கியமான பணி. இன்றைய காலத்தில் கணனி யுகம் வந்து விட்டது. கணனி முன் அமர்ந்து உழுத்து உறுப்புக்களை வைத்துத் தட்டிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். ஆனால் அன்றைய நாட்களிலேயே வெள்ளிய அச்சுக்களினால் கோர்க்கப்பட்ட பத்திரிகைகளை காணப்பட்டன. அந்தப் பத்திரிகையில் சிறிது காலம் ஒப்பு நோக்குனராகப் பணியாற்றி வேலை வாய்ப்பைப் பெறுகின்ற காலத்திலேயே நான் இலக்கியப் பிரவேசத்திற்குள் வந்துவிட்டேன். 1972ம் ஆண்டிலே நீர்கொழும்பு பிரதேச நிருபராக இருந்து கொண்டே மல்லிகை என்ற மாத இதழில், அது யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்தது. அவ் மல்லிகை இதழிலே எனது முதலாவது சிறுகதை “கனவுகள் ஆயிரம்” வெளிவந்தது. தொடர்ச்சியாக என்னுடைய சிறுகதைகள் வெளிவந்து 1975ம் ஆண்டு என்னுடைய “சுமையின் பங்காளிகள்” என்ற சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவந்து சாகித்ய விருது கிடைத்தது.

உங்களுடைய ஆரம்ப கால கல்வி... பெற்றோர்... சிறுவயது நண்பர்கள்... சிறுவயது அனுபவங்கள் பற்றி மேலும் கூற முடியுமா?

ஆம். என்னிடத்தில் சில முக்கியமான அனுபவங்கள் இருக்கின்றன. அவ் அனுபவங்களின் தொடர்ச்சியாகத் தான் நான் இன்று எழுதுகின்ற பத்தி எழுத்துக்கள் சிறுகதைகள், கட்டுரைகள். நாவல்கள் எல்லாம் இந்த இளமைக் காலப் பருவத்தின் அனுபவத்தால் எழுத்துருப் பெறுகின்றன. இளமைக் காலத்தை யாராலும் மறக்க முடியாது. முக்கியமாகச் சொல்லப்போனால் என்னுடைய தந்தையார் ஒரு வர்த்தகர், என்னுடைய அம்மா ஆங்கில மொழி மூலம் கல்வி கற்றவர். அவர் பிரித்தானியர் காலத்தில் பொலிஸ் சேர்ஜன்ட் ஆக இருந்த ஒருவரின் ஏக புத்திரி. ஆனால் எங்கள் பாட்டியோ பாடசாலைக்கு செல்லாத ஒரு கைநாட்டுப் பாட்டி. அந்தப் பாட்டி நிறையப் படித்தில்லை. ஆனால் எனக்கு நிறைய கதைகள் சொல்லியிருக்கின்றார். எனக்குக் கிடைத்த பாட்டி போல எத்தனையோ பேருக்கு கிடைத்திருப்பார்கள். எங்கள் தமிழ் மரபிலேயே பாட்டி சொன்ன கதைகள் என்றே ஒரு பாரம்பரியம் இருக்கின்றது. அப்படி பாட்டி சின்ன வயதிலேயே பல கதைகளைச் சொல்லிச் சொல்லி என்னை ஒரு கதை சொல்லியாகவே வளர்த்திருக்கிறார் என்று தான் நான் நினைக்கின்றேன். அப்படிப்பட்ட காலகட்டத்திலே இளமைப் பராயத்திலே மிகவும் வறுமை வந்து எங்களை வாட்டியது. எதிர்பாராத சில சூழ்நிலைகளினால் எனது தந்தையார் தொடக்கிய சைவ ஹோட்டலை என்னுடைய பெயரிலே தொடங்கினார். அவர் அதில் நட்ப்பட்டு தொழிலை இழந்த நிலையில் சிரமத்தின் மத்தியில் வாழ்க்கையை நடத்திக் கொண்டிருந்தோம். அப்பொழுது எனக்கு ஒரு அப்பியாசக் கொப்பிகளை வாங்கமுடியாத நிலை. ஏன் இதைச் சொல்கின்றேன் என்றால் அதனது தொடர்ச்சியை நான் புகலிட நாட்டிலே அன்று எனது பாட்டியார் விதைத்த விதையினை நான்

இங்கே விருட்சமாக்க முனைந்ததை இணைத்துக் காண்பிப்பதற்காக இச்சம்பவத்தை சொல்கின்றேன். அப்பியாசக் கொப்பிகள் வாங்கிக் கொள்வதற்கு முடியாத சூழ்நிலை இருக்கும் போது எனது பாட்டியாரும் எனது அம்மாவும் வீட்டிலே கடலையை அவித்து ஒரு வட்டிலிலே எடுத்து, என்னையும் அழைத்துக் கொண்டு எங்கள் ஊர் சின்ன ரோமாபுரி என்று சொல்லப்படுகின்ற கத்தோலிக்க மக்கள் செறிந்து வாழ்கின்ற ஊர், அங்கே செபஸ்தியார் தேவாலயம் இருக்கின்றது. அந்த முன்றலிலே பாலகன் பிறக்கின்ற இரவு நேரத்திலே எனது பாட்டியார் கடலை விற்று எனக்கு அப்பியாசக் கொப்பிகளை வாங்கித் தந்த காலத்தை நான் இன்றைக்கும் மறக்கமுடியாதிருக்கின்றது. அதாவது கல்வி என்பது எவ்வளவு தூரம் முக்கியம் என்பதை அந்தப் பாட்டி தான் பாடசாலைக்கு போகாத அவர், அந்த முதிய வயதிலே எங்களுக்காக அப்படி உழைத்திருக்கின்றார் என்பதை இன்றைக்கும் நான் மிகுந்த நெகிழ்ச்சியோடு சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகின்றேன். இதனை பற்றி நான் பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்திலே இந்தத் தொடரிலே நான் சொல்லுவேன்.

அதன் பின்னர் பத்திரிகையாளனாக வீரகேசரிப் பத்திரிகையில் பணியாற்றிய காலத்தில் நான் “சமையின் பங்காளிகள்” என்ற சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிட்டேன். அதில் நீர்கொழும்புப் பிரதேசத்து மக்களின் கதைகளாக இருந்தன. குறிப்பாக கடற்கரையோர மக்கள் அம் மக்களின் வாழ்வு, அபிலாசகைகள், ஏமாற்றங்கள், கனவுகள், துயரங்களை பின்னணியாகவைத்த கதைகளை எழுதினேன். அதில் சில கதைகளை இலங்கை வானொலியில் நாடகங்களாகக் கூட நடித்திருக்கின்றோம். நாடக கலைஞரும் வானொலி ஒலிபரப்பில் நாடகத் தயாரிப்பாளராகவுமிருந்த கே.எம்.வாசு அவர்கள் என்னுடைய நாடகங்களை ஒலிபரப்பியிருக்கின்றார்.

பிற்காலத்திலே பத்திரிகைத் தொழிலும் இலக்கியப் பணியுமாக என்னுடைய வாழ்க்கை இணைந்து பயணித்த போது பத்திரிகையாளன் ஆக்க இலக்கியகாரனாக இருக்கின்ற வாழ்க்கையை வாழ நேர்ந்தது. ஆக்க இலக்கியம் என்று வரும் பொழுது சிறுகதை, இலக்கிய கட்டுரைகள் எழுதுகின்ற படைப்பாளி, செய்தி எழுதுகின்ற பத்திரிகையாளனாக இருக்கும் போது ஏற்படுகின்ற சிக்கல்கள், அதில் வருகின்ற சிரமங்களைக் கூட நான் அவதானிக்கக் கூடியதாக இருந்தது. பொதுவாக படைப்பாளிகளுக்குத் தெரியும், பத்திரிகையாளர்களுக்குத் தெரியும் அந்த பத்திரிகை மொழி வேறு படைப்பிலக்கிய மொழி என்பது வேறு. “மேற்கண்ட வாறு தெரிவித்தார்” என்று பத்திரிகையில் ஒரு வசனம் எழுத வேண்டி வரும். அல்லது மேலும் அவர் கூறியதாவது என்று ஒரு செய்தியை எழுதும் போது அந்த பழக்கமும் பயிற்சியும் படைப்பிலக்கியத்திலும் வரப் பார்க்கும். இப்படிப்பட்ட சிக்கல்களையெல்லாம் நான் அனுபவித்தேன். கருக்கமாசக் சொல்லப்போனால் பத்திரிகையில் துணையாசிரியராகச் சென்ற பின்னர் ஐந்து ஆண்டு காலம் எந்த விதமான சிறுகதைகளையும் எழுதவில்லை. அதன் பின்னர் 1987ம் ஆண்டு அவுஸ்ரேலியாவிற்கு புலம்பெயர்ந்து வந்த பின்னர் தான் தொடர்ச்சியாக சிறுகதைகளை எழுதி, இதுவரையில் 06 சிறுகதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டிருக்கின்றேன். அதன் பின்னர் ஒரு நாவலும் எழுதி வெளியிட்டேன். அத்துடன் பேட்டிகள், இலக்கியக் கட்டுரைகள் என்று என்னுடைய இலக்கியப் பணி வேறொரு வடிவம் பெற்றது. காரணம் புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் பேச பொருளாகவிருந்த காலகட்டத்திலே நான் அவுஸ்ரேலியாவிற்கு 1987ம் ஆண்டு பிரவேசித்தேன். அதாவது ஈழத் தமிழ் மக்கள் புலம் பெயர்ந்ததால் தான் புலம்பெயர் இலக்கியம் என்ற பேச பொருள் வந்தது. ஆனால் இந்தியாவிலிருந்து இந்திய மக்கள் மலையகத்திற்கு தோட்டத் தொழிலாளர்களாக அழைத்து வரப்பட்டார்கள். அவர்களுடைய புலம் பெயர்வு எப்

பொழுதோ நடந்திருக்கின்றது. அதே போன்று ஆபிரிக்கா போன்ற நாடுகளுக்கு, பிஜீத் தீவு போன்ற நாடுகளுக்கெல்லாம் இந்தியாவிலிருந்த மக்கள் புலம் பெயர்ந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அந்தக் காலகட்டத்திலே புலம் பெயர் இலக்கியம் என்பது பேசுபொருளாக இருக்கவில்லை. என்றைக்கு ஈழத்தமிழர்கள் போர்க் காரணங்களினால் நாட்டை விட்டு புலம்பெயர்ந்து செல்லத் தொடங்கினார்களோ அப்பொழுதே புலம் பெயர் இலக்கியங்கள் என்ற ஓர் வடிவம் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பிலே பேசப்பட்டது. ஒரு காலகட்டத்திலே எங்களுடைய இவ் படைப்புக்கள் தாயகத்தின் நினைவுகளையும், தாயகம் பற்றிய சோகங்களையும் உள்வாங்கிக்கொண்டு எழுதப்பட்ட படைப்பாக இருந்த பொழுதும் கூட சில தமிழகப் படைப்பாளிகள் குறிப்பாக ஜெயகாந்தன் கூட ஒரு கட்டத்திலே சொன்னார் “புலம்பெயர்ந்தோர் இலக்கியமா அல்லது புலம்பல் இலக்கியங்களா” என்று. ஏனென்றால் பெரும்பாலும் புலம்பல் அவற்றில் வந்தது. ஆனால் காலப்போக்கில் ஐரோப்பிய நாடுகளான நோர்வே, டென்மார்க், ஜேர்மனி, இத்தாலி போன்ற நாடுகளுக்கு சென்றவர்கள் அந்நாட்டு மொழியையே கற்று அந்த நாட்டு மொழியினுடாக எழுதக் கூடிய வாய்ப்பையும் திறமையையும் பெற்றவர்களாக வாழ்ந்தார்கள். கனடாவிற்கும், அமெரிக்காவிற்கும், அவுஸ்ரேலியாவிற்கும், நியூசிலாந்திற்கும் புலம்பெயர்ந்த ஈழத் தமிழர்கள் தமிழிலே எழுதினார்கள். ஆங்கிலத்தில் படித்து ஆங்கிலப் படைப்புக்களை தமிழில் மொழி பெயர்க்கக் கூடியவர்களாகவும் வந்திருக்கின்றார்கள். எனவே காலப்போக்கிலே புலம் பெயர் இலக்கியம் என்பது புகலிட இலக்கியமாக வந்துவிட்டது. இப்பொழுது புகலிட இலக்கியங்களெல்லாம் வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

அவுஸ்ரேலியாவை எடுத்துக் கொண்டால் நான் வந்த காலப்பகுதியிலே “சமாந்தரங்கள்” என்ற என்னுடைய

இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவந்தது. தமிழ்ப் புத்தகாலயம் அதனை வெளியிட்டது. அதற்கான வெளியீட்டு விழாவினை மெல்பேர்னிலே வைத்தேன். இதுவே அவுஸ்ரேலியாவில் நடைபெற்ற முதலாவது தமிழ் இலக்கிய நூல் வெளியீட்டு விழாவாகும். அங்கே எனக்கு இரண்டு பணி முன்னால் இருந்தது. ஒன்று இலங்கையில் வீரகேசரிப் பத்திரிகையிலே பணியாற்றிய காலத்திலே உக்கிரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த போர் நெருக்கடியினால் எவ்வளவு தூரம் பெண்கள் பாதிக்கப்பட்டார்கள், பிள்ளைகள் பாதிக்கப்பட்டார்கள் போன்ற செய்தியை அன்றாடம் நான் எழுதி எழுதி வந்திருக்கின்றேன். இவ் நீண்ட நெடிய போரினால் முதல் கட்டமாகப் பாதிக்கப்பட்டதும் பெண்கள் தான், இரண்டாம் கட்டமாகப் பாதிக்கப்பட்டதும் பெண்கள் தான் என்பது ஒரு ஆய்வாளரின் கருத்தாகும். இன்றைக்கு ஒன்றரை லட்சத்திற்கு மேற்பட்ட தமிழ்ப் பெண்கள் விதவைகளாக்கப்பட்ட தேசமாக எமது தேசம் காணப்படுகின்றது. நான் வாழ்ந்த காலத்திலே 1971ம் ஆண்டில் இடம்பெற்ற சிங்கள இளைஞர்களினுடைய எழுச்சி, அதன் பின்னர் 1983 காலத்திலே தமிழ் ஈழத்தவர்களின் எழுச்சி போன்றவற்றிலெல்லாம் பாதிக்கப்பட்ட இளம் சமுதாயத்தினர் பற்றிய செய்திகளையே நான் எழுதியும், படித்தும் வந்தமையால் அவுஸ்ரேலியா போன்ற நாட்டிற்குள் வந்த பொழுது எனக்குரிய நிரந்தர வதிவிட உரிமை தாமதிக்கின்ற போது எனக்கு ஒரு வகையான Home sick இருந்தது. எனது தாய்நாடு, ஊரை விட்டு வந்த கவலை... குடும்பத்தினர் பற்றிய கவலையும் எனக்கு இருந்தது. இதிலிருந்து என்னை விடுவித்துக் கொள்ளவதற்கு இரண்டு துறைகளில் ஈடுபட்டேன். ஒன்று தீவிரமான இலக்கியப் படைப்புக்களில் ஈடுபடுவது. இரண்டாவது போரிலே பாதிக்கப்பட்ட ஏழைத் தமிழ் மாணவர்களுக்கு உதவுகின்ற அமைப்பை உருவாக்குவது. இந்த இரண்டையும் சமாந்தரமாகவே தொடர்ந்து செய்து கொண்டு வந்தேன். அந்த

வகையிலே நான் அவுஸ்ரேலியா வாழ் இரக்கமுள்ள அன்பர்கள் பலருக்கு நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். அந்தத் திட்டத்தை நான் கூறிய போது பலரும் மனமுவந்து ஒத்துழைக்க முன்வந்தார்கள். என்னுடைய “சமாந்தரங்கள்” சிறுகதைத் தாகுதி நூல் வெளியீட்டு விழாவை மெல்பேர்ன் லுறுஊஆ மண்டபத்திலே நடாத்தி அதில் கிடைக்கப்பெற்ற பணத்தை, அன்பர்கள் புத்தகத்திற்காக தந்த பணத்தை கொடுத்து இலங்கை மாணவர் கல்வி நிதியம் என்ற அமைப்பைத் ஸ்தாபித்தேன். இதற்கு மெல்பேர்னில் இருக்கின்ற எழுத்தாளர் அருண் விஜயராணியினுடைய தந்தையார் ஓவியர் A.T.செல்லத்துரை. அவர் ஒரு சிறந்த ஓவியர். அவர் அழகான இலட்சணையை வரைந்து கொடுத்தார். அதாவது கங்காரு புத்தகத்தினை ஏந்திக் கொண்டிருப்பது போன்ற தொரு இலட்சணையை வரைந்து கொண்டுத்தார். இன்றை வரைக்கும்... இருபத்தைந்து வருடமாக அது இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. அவருடைய மகன் சட்டத்தரணி ரவீந்திரன் அவர்கள் அமைப்பு விதிகளை தயாரித்து கொடுத்தார். இப்பொழுது அது அவுஸ்ரேலியாவிலே விக்டோரியா மாநிலத்தில் அரசாங்கத்தினால் பதிவு செய்யப்பட்ட அமைப்பாக இயங்கி வருகின்றது. ஆயிரக்கணக்கான பிள்ளைகளுக்கு நாம் உதவியிருக்கின்றோம். ஒவ்வொரு அன்பர்களும் மாதாந்தம் இருபது வெள்ளிகளை நன்கொடைகளாக வழங்குவார்கள். அவர்களுக்கு பற்றுச் சீட்டுக்களை வழங்குகின்றோம். அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு அங்கிருக்கின்ற தொடர்பாளர்கள் ஊடாக வழங்கப்படுகின்றது. ஆரம்பத்தில் ஆறு பிள்ளைகளுடன் தொடங்கப்பட்ட அவ் அமைப்பு படிப்படியாக முன்னேறி ஆயிரம் பிள்ளைகளுக்கு உதவும் அமைப்பாக விரிவடைந்து இன்றைக்கு அது ஒரு ஸ்திரத்தன்மையுடன் இயங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது. வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களில் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் யாழ்ப்பாணம், மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, மன்னார், கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு, அம்பாறை போன்ற பிரதேசங்களி

ளெல்லாம் இருக்கின்ற, முடிந்தவரை மாணவர்களைத் தெரிவு செய்தோம். மாணவர்களைத் தெரிவு செய்யும் போது மிகவும் கவனமாக இருந்தோம். ஏனென்றால் உக்கிர மடைவதற்கு முன்னரும், போர் நடைபெற்ற பின்னரும் பலர் புலம் பெயர்ந்திருக்கிறார்கள். அப்படி பாதிக்கப்பட்ட குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் சென்றிருக்கின்றார்கள். அப்படி வெளிநாட்டு உதவிகள் கிடைக்காத மாணவர்களைத் தெரிவு செய்து அவ் மாணவர்களுக்கென்று தனிக் தனிக் கோவை இருக்கின்றது. அதில் அக் குடும்பத்தின் மூல உழைப்பாளி தந்தையோ அல்லது மூத்த அண்ணனுடைய, மரணச் சான்றிதழ் அப்பிரதேசத்தின் கிராம உத்தியோகத்தரின் சான்றிதழ், அதாவது குடும்பத்தின் வறுமைக் கோட்டைச் சித்தரிக்கின்ற சான்றிதழ், பாடசாலைச் சான்றிதழ் போன்றவற்றை இணைத்து அந்தப் பிள்ளையைத் தெரிவு செய்து உதவி செய்கின்றோம். அதில் முக்கியமான விடயம் என்னவென்றால் ஒரு உறவையும் ஏற்படுத்துகின்றோம். அதாவது தொடர்பாடல். உதவி பெறுகின்ற மாணவர் உதவி வழங்கும் அன்பருக்கிடையே ஒரு தொடர்பாடலையும் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தோம். அதனூடாக அந்தப் பிள்ளை ஒவ்வொரு மூன்று மாதமும் தனது தவணைப் பரீட்சைப் பெறுபேற்றுப் புள்ளி விபரங்களையும் மற்றும் நன்றிக் கடிதத்தையும் அனுப்புவார். அதனை உதவும் அன்பருக்கு வழங்குவதினால் நேரடியாக அந்தப் பணம் மாணவரை சென்றடைகின்றதா இல்லையா என்பதை அந்த அன்பர் தெரிந்துது கொள்ளும் நிலைமையை நாங்கள் உருவாக்கியிருக்கின்றோம். அதுமட்டுமல்ல யுத்தம் நிறைவடைந்து 5 வருடங்களாகி விட்டன. கடந்த 5 வருடகாலத்திலே பல அன்பர்கள் நேரடியாகச் சென்று அப் பிள்ளைகளை பார்த்து விட்டு தங்களால் முடிந்த உதவிகளையும் செய்து விட்டு வந்திருக்கிறார்கள். ஏன் இதனை இங்கே குறிப்பிட விரும்புகின்றேன் என்றால் சின்ன வயதிலே நான் யுத்த சூழ்நிலை இல்லாத, போர்க்காலம் இல்லாமல்

சாதாரண வறுமைப்பட்ட சூழ்நிலையிலே கல்விக்காக சிரமமப்பட்டபோது படிப்பறிவே இல்லாத பாட்டி எப்படி எனக்கு படிப்பைத் தூண்டும் விதமாக அப்பியாசக் கொப்பிகளையும், புத்தகங்களையும் வாங்கித் தந்தாரோ அதே போன்ற சூழ்நிலை பிற்காலத்திலே எங்கள் மண்ணில் போர்ச சூழலினால் நேர்ந்தது. அன்று எனக்குள் விதைக்கப் பட்ட விதை தான் இன்று மக்களை ஒன்று திரட்டிச் சிவற்றைச் செய்யக்கூடியதாகவிருந்தது என்பதை நினைத்துப் பார்க்கின்றேன். அடிக்கடி எனது பத்தி எழுத்துக்களிலும், கட்டுரைகளிலும் குறிப்பிடும் வசனம் இருக்கின்றது “கடந்து வந்த பாதையை மறப்போமேயானால் செல்லும் பாதையும் இருட்டாகிவிடும்” என்பதாகும். இந்த தேசத்திற்கு வந்த நாம் இந்த தேசதிலிருந்து இன்னோர் இடத்திற்கு ஒரு பாதையில் செல்லும் போது அதிலிருந்து திரும்பி வர இன்று எத்தனையோ நவீன விஞ்ஞான சாதனங்கள் வந்துள்ளன. ஆனால் ஒரு காலகட்டத்தில் எங்கிருந்து புறப்பட்டோமோ அங்கு திரும்பிச் செல்லத் தெரிந்திருக்க வேண்டும் அல்லவா. அந்தகையிலே இதனை வாழ்க்கைத் தத்துவமாக ஒவ்வொருவரும் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என நான் நினைக்கின்றேன். அந்த வகையில் இவ் அமைப்பு இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது.

ஒருபுறம் நான் நாவல், சிறுகதை, பத்தி எழுத்துக்கள், கட்டுரை, விமர்சனங்கள், புத்தகப் மதிப்புரைகள், சினிமா தொடர்பிலான கட்டுரைகள் என்றெல்லாம் எழுதி மொத்தமாக இருபது புத்தகங்கள் வரை எழுதியிருக்கின்றேன். அதே நேரத்தில் என்னுடைய சிறுகதைகள் சகோதர மொழியான சிங்கள மொழியிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றது. அதன் பெயர் “மதகஸ்செவனலி”. இப்படி எனது பணிகளை விரிவுபடுத்திக் கொண்டிருக்க காரணமாக இருப்பது பத்திரிகையாளன், படைப்பிலக்கியவாதி, சமூக செயற்பாட்டாளர் என்ற மூன்று முகங்களுடன் இயங்குவ

தனாலேயே இதனைச் செய்யக் கூடியதாகவுள்ளது என நினைக்கின்றேன். அதே நேரத்தில் எனக்கு கிட்டிய நண்பர்கள். அந்த நட்பு மிகவும் வலிமையானது. அந்த நட்பு தான் இன்று இப்படியொரு பதிவை மெல்பேர்னிலிருந்து மேற்கு அவுஸ்ரேலியாவிற்கு வந்த போது அந்தப் பதிவை வழங்குவதற்கு சந்தர்ப்பமாக இருந்தது.

இங்கே எழுத்தாளர் சந்திப்புக்களை தொடர்ச்சியாக நடத்தி வருகிறீர்கள் அவை பற்றியும் விரிவாகக் குறிப்பிட முடியுமா...

ஆமாம். புலம் பெயர் இலக்கியம், புகலிட இலக்கியம் பேசு பொருளாகிய பின்னர் பல்வேறு நாடுகளில் இருந்து படைப்புக்கள் வெளிவரத் தொடங்கின. பல்வேறு பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகள் வெளிவந்தன. இன்றைய கணினி யுகத்திலே இணையத்தளங்கள் வலைப்பதிவுகள் வருவதற்கு முன்பு ஐரோப்பிய நாடுகளிலேயே நூற்றுக்கணக்கான பத்திரிகைகள் வெளிவந்தன. கனடா, அவுஸ்ரேலியா போன்ற நாடுகளிலிருந்தும் பல தமிழ் இதழ்கள் வெளி வந்தன. அவுஸ்ரேலியாவில் வாழ்கின்ற எனக்கு ஓர் எண்ணம் உதயமானது. பல எழுத்தாளர்கள் பல்வேறு மாநிலங்களில் இருந்து எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். இவர்களை யெல்லாம் ஒன்றுகூட வைத்தால் என்ன... அப்படி சந்திக்க வைக்கின்றபோது பரஸ்பரம் ஒருவரோடு ஒருவர் ஏற்படுத்தப் பட்டு அறிந்ததை அறியாததை பகிர்ந்து கொள்ளும் முயற்சியாக அது அமையும் என எண்ணினேன். உதாரண மாக எங்கள் மத்தியிலே புகலிட நாடுகளிலே வாராந்தம் அல்லது மாதாந்தம் குடும்பங்களுக்கு குடும்பம் ஒன்றுகூடல் களை நடாத்துகின்றன. பிறந்தநாள் கொண்டாட்டங்கள் தவிர மேலும் பல ஒன்றுகூடல்கள் நடத்துவதைப் பார்த்திருப்பீர்கள். அப்படியான ஒன்றுகூடல் எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் மத்தியிலே உருவாக்கி அந்த ஒன்று கூடல் களிலே நாம் மனம் விட்டுப் பேசி பல விடயங்களைச்

செய்யலாம் என்ற யோசனை வந்தது. அதே நேரத்திலே படைப்பிலக்கியவாதிகள், இலக்கிய விமர்சகர்கள் மத்தியிலே சின்ன சிக்கலும் இருக்கின்றது. ஒருவருக்கு பிடிக்கும் ஒருவருக்கு பிடிக்காது. கருத்து ரீதியான முரண்பாடுகள் கூட படைப்பிலக்கியவாதிகளிடையே நிரம்பக் காணப்படுகின்றது. எனவே தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புக்களுக்கு அப்பால் அறிந்ததைப் பகிர்ந்து, அறியாததை அறிந்து கொள்வதற்கான முயற்சியாக முதலாவது எழுத்தாளர் ஒன்றுகூடலை 2001ம் ஆண்டு மெல்பேர்னிலே நடாத்தினோம். சிட்னி, கன்பரா போன்ற மாநிலங்களில் இருந்து பலர் வந்து கலந்து கொண்டார்கள். அதே காலகட்டத்தில் அந்த நிகழ்ச்சியிலே இலங்கையில் நீண்ட காலமாக வெளிவந்த மல்லிகை சஞ்சிகையின் அவுஸ்ரேலியச் சிறப்பு மலரையும் வெளியிட்டோம். நாற்றுக்கு மேற்பட்ட பக்கங்களில் மிகச் சிறந்தவொரு ஆவணமாக வெளிவந்தது. தொடர்ச்சியாக நான்கு ஆண்டுகள் சிட்னியிலும், கான்பராவிலும், மெல்பேனிலும் நடாத்தினோம். காலை முதல் மாலை வரை கருத்தரங்குகள் நடைபெற்றது. நூல் வெளியீட்டு நிகழ்வுகள் நடைபெற்றது. மாலை ஆறுமணியில் இருந்து இரவு வரை நாட்டிய நாடகம், நாட்டுக் கூத்து, சிறுவர் நிகழ்ச்சிகள், இசைகளின் சங்கமம் அதாவது மேலைத்தேய வாத்தியங்களுக்கும் கீழைத்தேய வாத்தியங்களுக்குமிடையிலான சங்கமம் போன்ற நிகழ்ச்சிகள், குறும்படக் காட்சிகள் போன்றவற்றை இரவு நிகழ்ச்சியில் நடத்தினோம். இவ்வாறாக நான்கு ஆண்டுகளிலும் பல்வேறு மாநிலங்களிலும் நடாத்திய போது எனக்கு ஓர் எண்ணம் உதயமானது. எவ்வாறு கல்வி நிதியத்தை ஓராண்டு காலம் எனது பொறுப்பில் நடாத்தி பின்னர் அமைப்பாக அதனைப் பதிவு செய்தேனோ அது போல இவ் அமைப்பையும் ஏனென்றால் “தனி மரம் தேப்பாகாது” ஒருவர் ஒரு விடயத்தை உருவாக்கியிருந்தாலும் அது தொடர்ந்து இயங்க வேண்டும் மற்றவர்களிடமும் அப் பணிகள் பகிரப்பட வேண்டும்.

கூட்டு முயற்சியாக ஓர் அமைப்பு ரீதியாக இயங்க வைக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் நாங்கள் இந்த அமைப்பையும் “அவுஸ்திரேலிய தமிழ் இலக்கிய கலைச்சங்கம்” என்ற பெயரில் பதிவு செய்தோம். பதிவு செய்யததனால் ஏற்பட்ட நன்மை என்னவெனில் ஒன்று கூடல்களுக்கான மண்டபங்கள் குறைந்த வாடகையில் கிடைத்தன. பத்தேசிய கலாசார ஆணையத்தினுடைய மானியம் கிடைத்தது. கடந்த 2004ம் ஆண்டு முதல் பதிவு செய்யப்பட்ட அமைப்பாக அதற்கான அமைப்பு விதிகளைத் தயாரித்து அவ்வமைப்பு இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. ஒவ்வொரு வருடமும் தலைவர், செயலாளர், பொருளாளர், செயற்குழு தெரிவு செய்யப்படுகிறது. வருடாந்தம் எழுத்தாளர் விழாக்களை அந்தந்த மாநிலங்களில் உள்ள ஆர்வலருடன் சங்கத்தின் உறுப்பினர்களுடன் சேர்ந்து கலந்துரையாடலை நடாத்துகின்றோம். எதிர்வரும் யூலை மாதம் 26ம் திகதி 14வது எழுத்தாளர் விழா கலை இலக்கிய விழாவாக மெல்பேர்னிலே நடைபெறவுள்ளது. கடந்த ஆண்டு சிட்னியிலே நடைபெற்றது. இவ் அமைப்பினூடாக நாங்கள் ஒரு பணியை மேற்கொண்டோம். முதலாவது பணி சுமார் இருபது எழுத்தாளர்களுடைய கதைகளைத் தெரிவு செய்து “உயிர்ப்பு” என்ற சிறுகதைத் தொகுதியாக சில வருடங்களுக்கு முன்னர் வெளியிட்டோம். அதன் பின்னர் “வானவில்” என்ற தலைப்பிலே 52 கவிஞர்களின் கவிதை களைத் தொகுத்து ஒரு தொகுப்பை வெளியிட்டோம். சங்கத்தின் பத்தாவது ஆண்டு நிறைவு விழாவின் போது சர்வதேச ரீதியாக ஒரு சிறுகதைப்போட்டியை, கவிதைப் போட்டியை நடாத்தி பரிசுகள் வழங்கினோம். அதில் ஈழத்திலிருந்தும், தமிழ் நாட்டிலிருந்தும் மற்றும் பல நாடுகளிலிருந்தும் பலர் பங்கு பற்றினார்கள். 2010ம் ஆண்டு 10வது எழுத்தாளர் நிகழ்ச்சியிலே “பூமராங்”, “பூமராங்” என்றால் இந்த நாட்டினுடைய ஆதிவாசிகளினுடைய ஆயுதம். பூமராங் என்ற பெயரிலேயே சிறப்பு மலர் ஒன்றை வெளியிட்டோம். எழுத்தாளர் விழா நடாத்தப்படுவதற்கு

அப்பால் வருடத்திற்கு நான்கு முறை அனுபவப் பகிர்வு என்ற நிகழ்ச்சியையும் நடாத்தி வருகின்றோம். இவ் அனுபவப் பகிர்வு நிகழ்ச்சியை எழுத்தாளர் விழாவிலேயே தான் தொடக்கினோம். அதனை சிறுவர்களுக்காக ஆரம்பித்திருந்தோம். அதாவது மூத்த தலைமுறையினருக்கு மாத்திரம் எழுத்தாளர் விழாவை நடாத்தாது இளம் தலைமுறையினருக்காகவும் இவ் அனுபவப் பகிர்வு நடாத்தப்பட்டது. அதாவது விக்டோரியா மாநிலத்திலும், சிட்னி நியூஸ் வேல்ஸ் மாநிலத்திலும் அரசாங்கப் பரீட்சையிலே தோற்றக் கூடிய விதமாக தமிழ் கற்பிக்கப்படுகின்றது. தமிழ் கற்கின்ற மாணவர்களுக்காக அரங்குகளை நடாத்தி அவர்கள் எவ்வாறு இங்கே தமிழ் கற்றுக் கொண்டார்கள் என்பதை அனுபவப் பகிர்வு நிகழ்வாக இடம் பெற்றது. கடந்த 2014ம் ஆண்டு சிறுகதைக்காகவும், கவிதைக்காகவும் தமிழ் விக்கிபீடியாவிடங்களிலும் மூன்று பயிலரங்குகளை நடாத்தி அனுபவப் பகிர்வு நிகழ்ச்சியை நடாத்தினோம். எதிர்காலத்தில் நடைபெறவுள்ள எழுத்தாளர் விழாவிலே மெல் பேர்ன், சிட்னி, கன்பரா, மேற்கு அவுஸ்ரேலியா போன்ற நகரங்களிலிருந்து பலர் கலந்துகொள்கின்ற நிகழ்ச்சியை நடாத்தவுள்ளோம். அதே நேரத்தில் நூல் விமர்சன அரங்கு என்ற நிகழ்ச்சியையும் அதில் சேர்த்துள்ளோம். வெறுமனே நூல் விமர்சன அரங்கு என்றவுடன் எழுத்தாளர் பற்றி புகழ்ந்து பேசுவதாகவே அமையும். அவ்வாறில்லாது ஒருவர் நூலைப்பற்றி பேசினாலும், வந்திருக்கின்ற சபையினர் எழுந்து கேள்வி கேட்டு தமது சந்தேகங்களை நிவர்த்தி செய்யும் விதமாக அந்த படைப் பாளிக்கும் வாசகருக்கும் இடையிலே ஒரு உறவை ஏற்படுத்தும் விதமாக அந் நிகழ்ச்சியை வடிவமைத்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். இந்த முறை வாசகருக்கும் எழுத்தாளருக்குமிடையில் நெருக்கத்தை ஏற்படுத்தும் என நம்புகின்றோம். வாசிப்பது குறைவடைந்து செல்கின்றது என பொதுவாக ஓர் அபிப்பிராயம் சொல்லப்படுகிறது. பெரும்பாலானவர்கள் இணையத்

தளத்தினூடாக பெரும்பாலான படைப்புக்களை பார்வையிடுகிறார்கள். புத்தகங்களை அடுக்கி வைத்து அதிலிருந்து எடுத்துப் படிக்கின்ற சூழல் குறைவடைகின்றது. என்னைப் போன்றவர்கள் தொடர்ந்து வாசித்துக்கொண்டேயிருக்கின்றார்கள். எல்லோரும் அப்படி இருக்கின்றார்களா என்பது எமக்குத் தெரியவில்லை. என்னும் வாசகர்களுக்கும் படைப்பாளிகளுக்குமிடையிலான உறவு என்பது கட்டாயம் தேவையாகவே உள்ளது. அந்த உறவு அனுபவப் பகிர்வாக மாற்றமடையும் போது படைப்பாளிக்கு ஊக்கத்தை அளிப்பதாக அமையும் அதேவேளை வாசகர்களுக்கும் ஓர் உற்சாகத்தை வழங்குவதாக அமையும் என்பதால் அனுபவப் பகிர்வு என்ற நிகழ்வை நாங்கள் தொடர்ந்து நடாத்தி வருகின்றோம்.

எனக்கு தற்போது 63 வயதாகி விட்டது. நீண்ட காலம் இலங்கையில் வசித்தேன். கடந்த கால்நூற்றாண்டிற்கு மேலாக அவுஸ்திரேலிய மண்ணில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தாலும் இலங்கைக்கும் அவுஸ்திரேலியாவிற்குமிடையில் என்னுடைய தொடர்புகள் தொடர்ந்து பேணப்பட்டு வருகின்றன. வருடாந்தம் நான் இலங்கைக்கு சென்று அந்தப் பிள்ளைகளைப் பார்த்து வருகின்ற அதேநேரத்தில் என்னுடைய இந்த பயண நேரத்தில் அவுஸ்திரேலியாவில் நான் நடாத்தி வருகின்ற எழுத்தாளர் ஒன்று கூடல்களிலே இலங்கையில் இருந்து பல எழுத்தாளர் நண்பர்கள் கலந்து கொண்டு உரையாடினார்கள். முக்கியமாக ஞானம் சஞ்சிகை ஆசிரியர் ஞானசேகரன், தெளிவத்தை ஜோசப், கோகிலா மகேந்திரன், தில்லை நடராஜா, ரஞ்சகுமார் போன்ற பலர் இலங்கையிலிருந்து இங்கு வந்திருந்தார்கள். இதேபோல் வெவ்வேறு நாடுகளிலிருந்து பலர் வந்து கலந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். இலங்கையிலிருந்து பத்திரிகையாளர் தேவகௌரி கூட கன்பரா எழுத்தாளர் விழாவில் கலந்து கொண்டார். இப்படி இலங்கையிலிருந்து வந்து

கலந்து கொண்ட சூழ்நிலையிலே இவ் நிகழ்வைப் பற்றிய செய்திகள் இலங்கைப் பத்திரிகையிலிருந்து வந்தது. இலங்கையில் உள்ள நண்பர்கள் முக்கியமாக என்னை அறிமுகப்படுத்திய மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா அவர்களின் வேண்டுகோளின் நிமிர்த்தம் சிலவருடங்களுக்கு முன்னர் ஒரு வரவேற்புக் கூட்டத்திலே தன்னுடைய கனவை எனக்குத் தெரிவித்திருந்தார். அதாவது “நீங்கள் எல்லோரும் அங்கிருந்து கூடுகிறீர்கள். ஆனால் எங்களில் எத்தனை பேருக்கு அவுஸ்ரேலியாவிற்கு வரக்கூடியதாகவிருக்கும். நீங்கள் எல்லோருமே எங்கள் நாட்டிலுக்கு வாருங்கள். கனடா, ஜேர்மனி, நோர்வே, டென்மார்க் என வெளிநாடுகளில் வசிப்பவர்கள் இங்கே வந்தீர்களானால் நாங்கள் அனைவரும் இங்கே ஒன்றுகூடி பரஸ்பரமாக உரையாடலாமே. அதற்கான களத்தை உருவாக்குங்கள் ஏனென்றால் எத்தனை பேருக்கு விசா கிடைக்கும். எத்தனை பேருக்கு வரக்கூடிய வாய்ப்பு வசதி ஏற்படும்.” என குறிப்பிட்டார். அதனால் 2010ம் ஆண்டு தீவிரமாக ஆலோசித்து “சர்வதேச தமிழர் ஒன்றியம்” என்ற அமைப்பை உருவாக்கி, 2011ம் ஆண்டு ஞானம் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் ஞானசேகரனுடைய தலைமையில் அமைப்புக்குழுவை உருவாக்கி சர்வதேச தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாட்டை நான்கு நாட்கள் நடாத்தினோம். பேராசிரியர் சிவத்தம்பி, மௌனகுரு, நுகுமான் உட்பட பல எழுத்தாளர்கள் இலங்கையின் பல பாகங்களிலிருந்து வந்து இந்த நான்கு நாள் மாகாநாட்டிலே பங்கு பற்றினார்கள். அது சம்மந்தமாக எதிர்வினைகள் வந்திருக்கலாம். எப்பொழுதுமே படைப்பாளிகளுக்கு எதிர் வினைகள் இருக்கின்றது. படைப்புக்களுக்கு எதிர் வினைகள் இருப்பது போல அமைப்புக்களுக்கும் செயற்பாடுகளுக்கும் எதிர்வினைகள் இருக்கும். இருந்த போதிலும் ஆரோக்கியமாக இவ் மாநாட்டிற்கு முடிந்த செலவு 20லட்சம் ரூபாய் இலங்கை நாணயத்திலே. வெளிநாட்டு அன்பர்கள், படைப்பாளிகள், உள்நாட்டு அன்பர்களும் இதற்கு உதவியளித்தார்கள். இவ்

மாநாட்டை நடத்தி முடித்து இவ் மாநாட்டிற்கான வரவு செலவு அறிக்கையை உரிய காலத்தில் சமர்ப்பித்து விட்டோம். இப்பொழுதும் மீண்டுமொருமுறை இவ் மாநாட்டை கிளிநொச்சியிலே அல்லது மலையகத்திலோ நடத்தவேண்டும் என்ற விருப்பு காணப்பட்டாலும் இதற்கான நிதி ஒர்பிரச்சினையாக அமைகின்றது. இது ஒரு மரதன் ஓட்டம். எங்களுக்கு பின்னர் அடுத்த தலைமுறை. இலங்கையை எடுத்துக் கொண்டால் வைத்திலிங்கம், இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன் என்ற ஒர் தலைமுறை இருந்தது. விபுலானந்தர், ஆறுமுகநாவலர், நவாலி சோம சுந்தரப் புலவர் போன்றோருக்கு பின்னர் இன்னொரு தலை முறை காணப்பட்டது. அதன் பின்னர் கைலாசபதி, சிவத் தம்பி என்று ஒரு தலைமுறை காணப்பட்டது. செங்கை ஆழியான், செ.யோகநாதன், செம்பியன் செல்வன் என்ற ஒரு தலைமுறை. அதன் பின்னர் திக்குவல்லைக் கமால், சாந்தன், யேசுராசா என்ற ஒரு தலைமுறை. அதன் பின்னர் ரஞ்சகுமார், உமா வரதராஜன் போன்றோருடைய தலைமுறை. இவ்வாறு தலைமுறை தலைமுறையாக வந்து இலங்கையை எடுத்துக் கொண்டால் நவீன தமிழ் இலக்கியத்தில் நான் நான்காவது தலைமுறையைச் சேர்ந்தனான். தெணியான், செங்கை ஆழியான், கலாமணி இப்படி ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் வந்து இன்றைக்கு புதியதொரு தலைமுறை உருவாகியுள்ளது. இப்பணி மரதன் ஓட்டம் போன்றது. இன்னொருவரிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். இவ்வாறானதொரு சூழ்நிலையில் நூலகம் நிறுவனம் என்றதொரு அமைப்பு உருவாகியுள்ளது. தமிழ் விக்கிபீடியா என்ற அமைப்பு உருவாகியுள்ளது. ஆவண மகாநாடுகள் நடைபெறுகின்றன. 1976ம் ஆண்டு பேராசிரியர் கைலாசபதி அவர்கள் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்திலே தமிழ்நாவல் நூற்றாண்டு திறனாய்வு அரங்கை இரண்டு நாட்கள் நடாத்தினார். "தமிழ் நாட்டில் கூட இராஜம் ஐயர் காலத்திலிருந்து அதைப் பற்றிச் சிந்திக்க வில்லை" என சிட்டி.சுந்தரராஜன் ஒரு முறை எனக்குச்

சொன்னார். “இலங்கையில் நீங்கள் நாவலிற்கு நூற்றாண்டு விழா நடாத்திய பிறகு தான் எங்களுக்கே தெரியும் தமிழ் நாவலுக்கு நூற்றாண்டு வந்துவிட்டது என்று”. அப்படி ஒரு காலகட்டம் இருந்தது. இன்றைக்கு இலங்கையிலே ஆவண மகாநாடு, இணைய மகாநாடு, சர்வதேச எழுத்தாளர் மகாநாடு போன்றவற்றை எல்லாம் இன்றைய தலைமுறையானது நடத்துகின்றது என்றால் அது அன்றைய தொடர்ச்சி தான். இப்பொழுது கணினி யுகம் என்பது எங்களுக்கு ஒர் வர்ப்பிரசாதமாகும். இதில் கிடைத்திருக்கின்ற நன்மைகள் அதிகம். உதாரணமாக Twitter, Facebook, Skype எல்லாம் வந்து விட்டது. அதிலுள்ள சாதக பாதகங்களைப் பற்றி தனியாக விவாதிக்கலாம். ஆனால் இன்று தமிழ் நூலகம் என்ற அமைப்பு மேற்கொள்கின்ற பணி மிகவும் விதந்து போற்றுதலுக்கு உரியது. பாராட்டுதலுக்குரியது. உங்களுக்கு வேண்டிய புத்தகங்களை அதில் பார்வையிடுவதற்கான சூழ்நிலையை இன்றைய காலம் உருவாக்கி தந்திருக்கிறது. அவர்கள் அப்பணிக்காக கடுமையாக உழைக்கின்றார்கள். அந்தப் பணிக்கு என்னுடைய மனமார்ந்த வாழ்த்துக்களை தெரிவிப்பதில் நான் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். அந்தப் பணி சம்மந்தமாக, தமிழ் நூலகம் சம்மந்தமாக நான் சில கட்டுரைகளும் எழுதியுள்ளேன். ஏனென்றால் அந்த யாழ்ப்பாண நூல் நிலையம் எரிக்கப்பட்டபோது அதன் வலியை உணர்ந்து மறுநாளே யாழ்ப்பாண மாநகரப் பிரதேசத்தின் நூல்நிலையகட்டிடம் அமைந்த இடத்திற்குச் சென்று பதறிப்போனேன். அதைப் பற்றி விரிவான கட்டுரையை எழுதியிருந்தேன். அதன் தொடர்ச்சியாக நூலக நிறுவனத்தின் பணிகள் பற்றிய கட்டுரையையும் எழுதியுள்ளேன். அவர்கள் அர்ப்பணிப்பு உணர்வுடன் தொடர்ந்து செயலாற்றி வருவதை நான் அவதானித்து வருகின்றேன். எனக்குக் கூட பல சந்தர்ப்பங்களிலே சில கட்டுரைகள் தேவைப்பட்டபோது மல்லிகையில் இத்தனையாம் ஆண்டு வந்த கட்டுரை என்று ரூபகம் இருக்கின்றது ஆனால் எந்த மாதத்தில் வந்தது என்று

உடனடியாக ஞாபகத்தில் இல்லை. உடனே நான் அது சம்மந்தப்பட்டவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு அந்த விபரங்களை எடுக்கக் கூடிய வாய்ப்பு வசதி இப்போது இருக்கின்றது. இது முக்கியமாக படைப்பாளிகளுக்கு மட்டுமல்லாது பல்கலைக்கழக மாணவர்களுக்கும் அதாவது தமிழ் இலக்கியம், அறிவியல், சரித்திரம் தொடர்பாக ஆய்வு செய்கின்ற மாணவர்களுக்கான உசாத்துணைக்கு இவ் நூலகப் பதிவுகள் பயனுடையதாக அமையும் எனக் கருதுகின்றேன். ஏராளமான புத்தகங்களை பதிவு செய்துள்ளார்கள். இதற்கு தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் ஆதரவு வழங்க வேண்டும். சொல்லுவார்கள் வசன மொன்றில் “தமிழனுக்கென்று ஒரு நாடில்லை ஆனால் தமிழன் இல்லாத தேசமில்லை” என்று. இவற்றை விட்டுவிட்டு ஆக்கபூர்வமாக எங்களுடைய அடையாளங்கள் ஆவணப்படுத்தப்பட வேண்டும். அதே நேரத்தில் ஈழத்து இலக்கியம் எங்கே நிற்கிறது, எப்படி வளர்ந்தது, எவ்வாறு பரிணாமடைந்தது, என்பது பற்றி ஆராயப்பட வேண்டும். இன்றைக்கு புலம் பெயர் இலக்கியம் பற்றி பேசுகின்றோமென்றால் அது ஈழத்து இலக்கியத்திலிருந்து தான். ஈழத்து இலக்கிய வாதிகளே இச்சொற்களை சர்வதேசம் பூராகவும் பேச பொருளாக்கியுள்ளனர். அவஸ்திரேலியா, கனடா, ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குச் சென்றவர்கள் படைத்த இலக்கியமே புலம் பெயர் இலக்கியம் என்று பேசப்படுகின்றது. இதற்குத் தமிழ் நாட்டில் தனி மரியாதை காணப்படுகின்றது. அதே பணியைத் தான் மற்றப் பக்கத்திலும் செய்யவேண்டிய கடப்பாடு இருக்கின்றது.

இலங்கையில் நீடித்த 30 ஆண்டுகாலப் போர் பலவிடயங்களில் பின்தங்க வைத்துள்ளது. எனவே நாங்கள் அடுத்து என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புக்களைத் ஒரு பக்கம் வைத்துவிட்டு ஆக்கபூர்வமாகச் சிந்தித்து பணிகளைப் பகிர்ந்து கொடுத்து

மேற்கொள்ள வேண்டும். நான் நண்பர் கோபியிடத்தில் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் போது என்னிடம் இருக்கும் ஆசையொன்றை சொன்னேன். அதாவது இலங்கையிலுள்ள நதிகளைப் பற்றி யாராவது ஒரு ஆவணப்படுத்தலை செய்தார்கள் என்றால் எவ்வளவு சந்தோசமாக இருக்கும். ஏனெனில் வற்றாத ஜீவநதிகள் ஓடுகின்ற தேசம் எங்களுடைய தேசம். எல்லா நதிகளும் வற்றி ஒரு நாளும் பார்த்ததில்லை. ஆனால் சில நாடுகளில் பார்த்திருக்கின்றேன் நதிகள் வற்றியிருக்கின்றன. அந்த வகையில் இவ் நதிகள், மலைகள், தமிழ் மக்கள் வாழ்ந்த பிரதேசங்கள் ஆவணங்கள் வருங்காலத்திலே பதிவு செய்யப்பட வேண்டும். இதற்குப் படைப் பாளிகள், பத்திரிகையாளர்கள், சமூக நலத் தொண்டர்கள், சமூகப் பணியாளர்களினுடைய ஒன்றிணைவு என்பது கட்டாயம் தேவை.. பத்திரிகையாளனால் படைப்பிலக்கியம் படைக்க முடியாது. தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளர்களால் படைப்பிலக்கியத்தை மேற்கொள்ள முடியாது. இவர்கள் அனைவரும் இணைந்து பணிகளைப் பகிர்ந்து இந்த பதிவுகளை மேற்கொள்ள வேண்டிய தேவை காணப்படுகின்றது. “பாரதியாரை வீடியோக்களில் பதிவு செய்ய முடியவில்லை. அக் காலத்தில் இவற்றைப் பதிவு செய்வதற்கான சாதனங்கள் இருக்கவில்லை” என்பதை சமீபத்தில் கூட யாரோ சொல்லி அறிய முடிந்தது. இந்தக் கவலை கனபுருக்கு இருக்கின்றது. ஆனால் இன்று அவ்வாறில்லை. இலங்கையில் பல மூத்த எழுத்தாளர்கள் இருக்கின்றார்கள். அவர்களுடைய பதிவுகளை, குரல்களை பதிவு செய்து வைக்க வேண்டிய தேவை இருக்கின்றது. பலர் மறைந்து விட்டார்கள். சம்மந்தன், வைத்திலிங்கம், இலங்கையர்கோன் போன்றோர் மறைந்து விட்டார்கள். அவர்களுடைய குரல்கள் யாரிடத்திலும் பதிவுசெய்யப்பட்டிருக்கிறதா இல்லை. இளங்கீரன், மலையகத்திலே என். எஸ். எம். ராமையா, கே.கணேஷ், சி.வி.வேலுப்பிள்ளை போன்றோர் வந்தார்கள். அதே போல் கிழக்கு மாகாணத்தில் மருதூர்க்கொத்தன்,

மருதூர்க்கேணி போன்ற படைப்பாளிகள் வந்திருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய குரல்களையெல்லாம் பதிவு செய்து ஆவணப்படுத்தும் சூழ்நிலையை உருவாக்க வேண்டும் என்பது எனது ஆசை. என்னால் முடிந்தளவு இவ்வாறான பணிகளுக்கு ஒத்துழைப்பு நல்கலாம் என நம்புகின்றேன்.

நீங்கள் பல எழுத்தாளர்களை உங்களது இளமைக்காலம் முதலே சந்தித்திருக்கிறீர்கள். அது தொடர்பான அனுபவங்களை பதிவு செய்துள்ளீர்கள். இவை தொடர்பான சுவாரசியமான சம்பவங்கள்... உங்களுக்கு பிடித்தமான எழுத்தாளர்கள். எழுபதுகளிலிருந்து எழுத்தாளர்களுடனான தொடர்பாடல் சார்ந்த உங்களுடைய அனுபவங்களையும் பகிர்ந்து கொள்ள முடியுமா?

நிச்சயமாக. ஹோட்டலுக்கு சாப்பிடப் போனால் சாப்பிட்டுட்டு எழும்பி வா அது தயாரிக்கப்படுகின்ற அவ் சமயலறையை எட்டிப் பார்த்துவிடாதே என்று குறிப்பிடுவார்கள். கவிஞர் கண்ணதாசன் சொல்லுவார் “மரங்களைப் பார்... அதில உருவாகின்ற பிஞ்சுகளையும்... மலர்களையும்... காய் கனிகளையும் பார்... அதன் வேரைப் பார்க்க முனையாதே” என்று சொல்லுவார்கள். வேரைப் பார்க்க முனைந்தால் மரமே பட்டு விடும் என்று குறிப்பிடுவார். ஆனால் படைப்பிலக்கியவாதியாக நான் வந்த பின்னர் எனக்கு ஒரு ஆசை. படைப்பிலக்கியத்தை வாசித்தவுடன் அந்த படைப்பிலக்கியம் எழுதியவரையும் ஒரு தடவை பார்க்க வேண்டும். அவர்களுடன் உறவாட வேண்டும் என்ற விருப்பம் எனக்கு இருந்து வந்தது. அக் காலத்தில் டொமினிக் ஜீவா, கைலாசபதி, டானியல், சிவத்தம்பி, கனக செந்திநாதன் இப்படி பல மூத்த எழுத்தாளர்கள், விமர்சனர்கள் எல்லோரையும் தேடிச் தேடிச் சந்தித்திருந்தேன். சிட்னி வானொலியில் என்னைப் பேட்டி கண்டுகொண்டிருந்து விட்டு திடீரென என்னைக் கேட்டார்கள் “உங்களுக்கு பிடித்தமான எழுத்

தாளர் யார், யோசிக்காமல் சொல்ல வேணும்” எனக் கேட்டார்கள். எனக்கு எல்லோருமே பிடித்தமானவர்கள் தான். ஆனால் ஒருவரைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டும் என்றவுடன் சொல்லக் கூடியதாக இருந்தது “கனக செந்தி நாதன்” அவர்களைத் தான். 1975ம் ஆண்டு நான் சந்தித்த பொழுது “சுமையின் பங்காளிகள்” என்ற எனது நூலிற்கு மல்லிகைப் பந்தல் சார்பாக புத்தக வெளியீட்டை நடாத்தினார். பத்து ஆண்டுகளுக்கு பின்னர் அங்கே போனேன். குரும்பசிட்டி பக்கத்தில் இருக்கிறது என நினைத்துக் கொண்டு கனக செந்தில்நாதனைப் பார்க்கவேண்டும் என்று சொல்லி சென்றேன். சரி உன்னை அனுப்பி வைக்கிறேன் என்று மழைக்கால நேரத்தில் என்னை அனுப்பி வைத்தார். நான் அவரைப் பார்க்கச் சென்றபோது அவர் ஒரு சக்கர நாற்காலி யிலே இருந்தார். அவருக்கு கை விரல்கள் கழற்றப் பட்டிருந்தன. கால் விரல்கள் கழற்றப்பட்டிருந்தன. ஆனால் அந்த சூழ்நிலையிலும் மிகவும் உற்சாகமாகப் பேசினார். தன்னைத் தேடி வந்து விட்டேன் என என்னை தன்னோடு கூட்டி அணைத்து விட்டு, தன்னோடு இருந்து சாப்பிட்டு விட்டு போக வேண்டும் என வேண்டிக் கொண்டார். அவருடைய மனைவி உணவு பரிமாற இருந்து சாப்பிட்டேன். அதன் பின்னர் அடுத்த முறை கவிஞர் மேமன் கவியை அழைத்துக் கொண்டு அவருடைய “ஓ ராகங்கள்” என்ற கவிதைத் தொகுதியை வெளியிடுவதற்கு முன்னர் அவரை அழைத்துக் கொண்டு போனபோது மேமன்கவிக்கு அவர் ஆசீர்வதித்த விதம் அருமையானது. மேமன்கவியினுடைய மொழி வந்து அவருடைய தாய் மொழியை எழுத்திலே எழுத முடியாது. பேசலாம். ஆனால் தமிழில் ஆர்வம் கொண்டு கவிஞராக வந்தவர். அந்தக் கவிதைத் தொகுதியை எடுத்துக் கொண்டு ஐயாவிடம் கொடுக்க வந்தேன் என்று சொன்ன போது அவர் உடனே அதைப் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை. “நாகம்மா இங்கே வா” என மனைவியை அழைத்தார். என்ன என்று பவ்வியமாக அந்த

அம்மா வந்து நின்றார்கள். “ஒரு தாம்பாளமும் செவ்வரத்தம் பூவும் எடுத்துக் கொண்டு வா” என்றார். அந்த அம்மா பித்தனைத் தாம்பாளமும் செவ்வரத்தம் பூவும் எடுத்துக் கொண்டு வர “தம்பி இந்தத் தாம்பாளத்தில் உம்முடைய புத்தகத்தை வையும். பூவை வையும்” என்றார். மேமன்கவி வைத்துக் கொண்டு அடுத்து என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் நின்றார். அவர் அந்தப் பூவை எடுத்து மேமன் கவியின் தலையில் வைத்து ஆசீர்வதித்து “நீ நல்லா இருக்க வேணும். தொடர்ந்து எழுத வேண்டும்” என வாழ்த்தினார். எனக்கு கண் கலங்கி விட்டது.

இந்தப் பண்பு 1975ம் ஆண்டு காலத்திலே எங்களது மூத்த எழுத்தாளர்களிடம் இருந்தது. ஒரு இளந்தலைமுறை எழுத்தாளனை அவர் எப்படி கௌரவித்தார் என்பது. இன்று பொன்னாடை போர்த்தலாம், பூமாலை அணிவிக்கலாம். ஆனால் ஒரு செவ்வரத்தம் பூவை அவர் தலையில் வைத்து ஆசீர்வதித்ததை விட என்ன வேண்டும். இது எங்களுக்கு கெல்லாம் ஒரு முன்மாதிரி. எங்களுக்கு பிறகு பிறந்து எங்களுக்கு பிறகு வளர்ந்து வரும் எழுத்தாளனை நாங்கள் ஊக்குவிக்க வேண்டும் என்ற உன்னதமான பண்பை நான் அவரிடம் கற்றுக் கொண்டேன். அதேபோன்று சில வருடங்களின் பின்னர் நண்பர் கவிஞர் சேரனுடைய இல்லத்திலே சில நாட்கள் அளவெட்டியில் நிழல் மகாகவி அவர்களுடைய வீட்டில் தங்கியிருந்த போது “முருகானந்தனைப் பார்க்க ஆசையாக இருக்கிறது” எனக் கேட்டேன். சேரனுடைய தம்பி சோழன் சொன்னார் “அண்ணா நீங்கள் கற்பனை பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் நிலைமையில் அவர் இல்லை. இருந்தாலும் நீங்கள் ஆசைப்படுகிறீர்கள். அண்ணா உங்களைக் கூட்டிக் கொண்டு போவார்” என்று சொன்னார். அப்பொழுது நான் சொன்னேன். கற்பனை எப்படி பண்ணியிருப்பேன் என்றால் அவர் ஒரு படைப்பாளி. என்னுடைய வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர். நான் அவரைப் பார்க்க வேண்டும்

எனப் போனேன். அளவெட்டியிலிலே ரம்மியமான சூழ்நிலையில் ஒலைக் குடிசையில் இருந்தார். அவரோடு இருந்த சில நேரங்களில் அவர் இடுப்பிலே ஒரு துண்டும்... தோளிலே ஒரு துண்டுமாக அவர் இருந்தார். அவர் என்னைக் கண்டு விட்டு, அப்போது தான் என்னை முதன் முதலில் பார்க்கிறார். ஓடிப்போனார். பக்கத்திலுள்ள கடையிலே இரண்டு மாரி பிஸ்கட் வாங்கிக் கொண்டு வந்து தந்தார். ஒரு மூக்குப் பேணியில் தேநீர் தயாரித்துத் தந்தார். என்னால் இந்தக் காட்சிகளை மறக்கவே முடியவில்லை. இவர் மட்டுமல்ல இதே போன்று மொஸ்கோவிலே “மித்தாலி போர்ணிக்கா” என்ற சோவியத் தமிழ் அறிஞர் ஜெயகாந்தனுடைய படைப்புக்களையெல்லாம் ருஷ்ய மொழிக்கு மொழிபெயர்த்தவர். மு.வரதராஜனுடைய மாணவர். பச்சையப்பன் கல்லூரிக்குச் சென்று தமிழைப் பயின்றவர். அவரைச் சந்தித்தேன். அவர் மறக்கமுடியாத மனிதர். அதேபோன்று மினுவாங்கொட என்ற சிங்களக் கிராமத்திலே தமிழ் படித்த, செங்கை ஆழியானுடைய “வாடைக்காற்று” நாவலை சிங்களத்திற்கு மொழி பெயர்த்த, என்னிடம் தமிழ் கற்ற ரத்தின வம்ச தேரர் என்ற ஒரு பௌத்த பிக்கு, தமிழ் மக்கள் மீது அபிமானம் கொண்ட பிக்குவை நான் சந்தித்த அனுபவமும் இருக்கிறது பாருங்கள். இவற்றை எல்லாம் தொகுத்து அதே போன்று மூத்த எழுத்தாளர் கே.கணேஷ் அவர்கள்... யாழ்ப்பாணத்திலே பணியாற்றிக் கொண்டிருந்த டானியல்... மு.தளையசிங்கத்தை நான் வாழ்க்கையில் ஒரு தடவை தான் சந்தித்தேன். இவர்களை யெல்லாம் பற்றி நான் தொகுத்து “நெஞ்சில் நிலைத்த நெஞ்சங்கள்” என்ற தொடரை நான் எழுதி அதற்கு நிறைந்த வரவேற்பு பெற்றது. என்னிடம் கூட அந்தப் பிரதிகள் இல்லை. அது பிரான்ஸ் வருகின்ற பாரசீக நாட்டில் வெளி வந்தது. அது புத்தகமாகத் தொகுக்கப்பட்டு இந்தியாவிலே அச்சிடப்பட்டு நண்பர் மாத்தளை சோமு பதிப்பிட்டு வெளியிட்டார்கள். இப்பொழுது அதன் தொடர்ச்சியாக

சுமார் எழுபது பேரைப் பற்றிய பதிவுளை கனக செந்தியிலிருந்து கவிஞர் சு.வில்வரத்தினம் வரை அதில் கன பேர் வருகிறார்கள். கைலாசபதியிலிருந்து எச். என்.வி.முல்வீர், மருதூர்க் கொத்தன், மருதூர்க் கனி. வ.அ.இராசரத்தினம், பேராசிரியர் சு.வித்தியானந்தன், கே.கணேஷ், எச்.என். வி.மொகிதீன், சித்தி நகரம் சிவகுருநாதன், வீரகேசரி செய்தி ஆசிரியர் டேவிட் ராய், வீரகேசரி சிரேஸ்ட செய்தியாசிரியர் கார்மேகம் உட்பட பலரைப் பற்றி தொகுப்பை நான் எழுதி முடித்திருக்கின்றேன். அது சுமார் 600 அல்லது 700 பக்கங்கள் வரும். எழுபது படைப்பாளிகளை நான் பதிவு செய்திருக்கின்றேன். பத்திரிகையாளர்கள், சமூக செயற்பாட்டாளர்களைப் பதிவு செய்திருக்கின்றேன். அநேகமாக அடுத்த ஆண்டு வெளி வரும் என நினைக்கின்றேன்.

அதே நேரத்தில் படைப்பிலக்கிய வாதிகளின் வாழ்வு அனுபவங்களின் பெற்றுக் கொண்ட அனுபவங்களை ஒரு புனைவு இலக்கியப் பதிவாக, அது சிறுகதையும்ல்ல, நடைச்சித்திரமும் அல்ல. கட்டுரையும்ல்ல. வித்தியாசமான குணச்சித்திரப் பதிவு. “சொல்ல மறந்த கதைகள்” என்று ஒரு இருபது அத்தியாயங்களை நான் முதி அதுவும இந்த மாதம் வெளிவர இருக்கின்றது. அதுவும் தமிழ் நாட்டிலே மலைகள் பதிப்பகம் அப்புத்தகத்தை வெளியிட இருக்கின்றார்கள்.

போருக்கு பின்பான அதாவது 2009ற்குப் பின்பான காலங்களில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் இலங்கைக்கு சென்று வந்திருக்கின்றீர்கள். அவ்வாறு சென்று வந்த காலங்களில் குறிப்பாக மாணவர் கல்வி நிதியம் என்ற விடயங்களிலும் ஏனைய விடயங்களிற்கும் சென்று வந்திருக்கின்றீர்கள். அது அதொடர்பான உங்களது அனுபவங்களை பகிர்ந்து கொள்ள முடியுமா?

ஆம். 2009ம் ஆண்டு மே மாதம் போர் முடிவடைந்தது. 2009ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதமே நான்

புறப்பட்டு விட்டேன். இரண்டு நோக்கம் இருந்தது. ஒன்று 2011ம் ஆண்டுக்கான ஆலோசனைக் கூட்டம். மற்றயது போரிலே பாதிக்கப்பட்ட பிள்ளைகளை அதுவரை காலமும் கடிதத் தொடர்புகளுடனும், தொலைபேசித் தொடர்புகளுடனும் தான் நாங்கள் இருந்தோம். அந்தப் பிள்ளைகளுடனும் அந்தப் பிள்ளைகளின் தொடர்பாளர்களுடனும். அந்தப் பிள்ளைகளையும் பார்க்க வேண்டிய தேவை இருந்தது. வடகிழக்கு மாகாணத்திலே ஒரு மாதகாலம் சுற்றுப் பயணம் செய்து யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியிலே ஒரு ஒன்று கூடலையும், வவுனியா பல்கலைக்கழக வளாகத்தில் வவுனியாவின் அகதி முகாமிலிருந்து பல்கலைக்கழகத்திற்கு தெரிவு செய்யப்பட்டு நாங்கள் உதவுகின்ற மாணவர்களுடைய துவிச்சக்கர வண்டியை கொடுக்கின்ற நிகழ்வும் நிதிக் கொடுப்பனவு வழங்குகின்ற நிகழ்வையும் வைத்தோம். அதேபோன்று கிழக்கு மாகாணத்திலே அம்பாறை மாவட்டத்தில் கல்முனை துறைநீலாவணை விஸ்ணு வித்தியாலயத்தில் ஒரு நிகழ்ச்சியை நடத்தினோம். திருகோணமலையில் நிலா வெளியில் நடத்தினோம். மட்டக்களப்பிலே நடத்தினோம். மாணவர்களுடன் சந்திக்கின்ற ஒன்றுகூடல் அத்துடன் ஒரு தகவல் அமர்வு. அந்த மாணவர்களுடன் நான் கலந்துரையாடிய பொழுது அந்த மாணவர்களுடைய தேவைகள், அந்த மாணவர்களுடைய கனவுகள், அந்த மாணவர்களுடைய எதிர்பார்ப்புக்கள் போன்றவற்றை எங்களால் அவதானிக்கக் கூடியதாகவிருந்தது. இதில் முக்கியமான விஷயம் என்ன வென்றால் அந்த நிகழ்ச்சிகளுக்கு நாற்றுக்கு தொன்னூற்றொன்பது சதவீதம் கலந்து கொண்டவர்கள் தாய்மார்கள் தான். அதிலே இருந்து என்ன விளங்குது என்றால் அந்தப் பிள்ளைகளுக்கு தகப்பன்மார் இல்லை. காணாமல் போய் விட்டார்கள். கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் நடைபெற்ற ஒன்றுகூடலிலே பெரும்பாலும் இருந்தவர்கள் அந்தப் பெண்கள் விதவைத் தாய்மார்கள். என்னால் அவதானிக்கக்

கூடியதாகவிருந்தது. ஆரம்பத்தில் சொன்னேனே இந்தப் போரால் முதற் கட்டமாகப் பாதிக்கப்பட்டதும் பெண்கள் தான். இரண்டாம் கட்டமாகப் பாதிக்கப்பட்டதும் பெண்கள் தான் என்று. இந்தப் போரின் விளைவால் கணவனை இழந்த பெண்கள், தந்தையை இழந்த பிள்ளைகள், யுத்தத்தினால் கால் கைகளை இழந்து ஊனமுற்ற பிள்ளைகள், முன்னாள் போராளிப் பிள்ளைகள். இன்று நான் நினைக்கின்றேன் புலம்பெயர்ந்து வந்திருக்கின்றவர்கள் மத்தியிலே இருக்கின்றவர்கள் மத்தியில் இருக்கின்ற முக்கியமான கடமை இந்த விடயத்தை முக்கியமாக கூர்ந்து அவதானித்து அதற்கு ஏற்றவாறு ஆக்கபூர்வமாக செயற்பட வேண்டியதாகும். விதவை பெண்கள், பெற்றோரை இழந்த பிள்ளைகள், உடல் ஊனமுற்ற பிள்ளைகள், முன்னாள் போராளிப் பிள்ளைகள், குறித்து ஆக்க பூர்வமான நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டியது புலம்பெயர்ந்து வாழ்கின்ற எம் மக்களுடைய பிரதான கடமை என நான் நினைக்கின்றேன்.

2014ம் ஆண்டு யூலை மாதம் 2ம் திகதி மேற்கு அவுஸ்ரேலியாவின் பேர்த் நகரில் எழுத்தாளர் முருகபூபதியைச் சந்தித்து எடுத்த இந்த நேர்காணல் இக்குடன் நிறைவடைகிறது. நன்றி.

2014ம் ஆண்டு யூலை மாதம் 2ம் திகதி மேற்கு
அவுஸ்ரேலியாவின் பேர்த் நகரில் எழுத்தாளர்
முருகபூதியுடனான சந்திப்பில் இரண்டாவது
பகுதியாக இந்த ஒலிப்பதிவு

எங்கள் மத்தியில் இந்த கணனி யுகத்திலே ஏராளமான புத்தகங்கள் மின்னல் வேகத்திலே வெளியாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. நிறைய மலர்கள் வெளிவருகின்றன. தொகுப்புக்கள் வெளிவருகின்றன. அது சம்மந்தமான வெளியீட்டு விழாக்கள், விமர்சன அரங்குகள் எல்லாம் நடைபெறுகின்றன. ஆனால் எத்தனை பேர் இந்த புத்தகங்களை படித்து உள்வாங்கி தமது கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துகிறார்கள் என்பது சரியாக தெரியாமல் கிடக்கின்றது. ஒரு புத்தக வெளியீட்டிலே இரண்டு பேர் அல்லது மூன்று பேர் புத்தகத்தைப் பற்றி பேசுவதை விட அந்த எழுத்தாளர்களைப் பற்றித் தான் அதிகம் பேசிவிட்டு போவார்கள். அது ஒரு புகழ்மாலை சூட்டிவிட்டுச் செல்கின்ற சடங்காக, ஒரு சம்பிரதாயச் சடங்காக நடத்துவதை நான் கொழும்பில் மட்டுமல்ல, அவுஸ்ரேலியாவிலும் பார்க்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. ஒரு கொஞ்சப்பேர் சிறப்புப் பிரதிகளை வாங்கிக் கொண்டு போவார்கள். இந்தச் சிறப்புப் பிரதிகளை வாங்கிக் கொண்டு செல்பவர்கள் அப் புத்தகத்தைப் படித்து அந்தப் படைப்பாளியிடம் தங்கள் கருத்துக்களைச் சொல்லி யிருப்பார்களேயானால் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். இன்னொரு பக்கத்தால் நான் அவதானித்தேன். கடந்த பத்து பதினைந்து வருட காலத்திற்குள்ளே மிக அருமையான மலர்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. உதாரணமாக தமிழ்நாட்டிலே நடந்த தமிழ் இனி மகாநாட்டு மலர், கொழும்பிலே நடந்த ஆவண மகாநாட்டு மலர், எங்களுடைய சர்வதேச எழுத்தாளர் மாநாட்டு மலர், கனடாவிலே ஒரு தொகுப்பு, பிரான்ஸிலிருந்து வெளிவந்த இலக்கியச் சந்திப்புத் தொகுப்பு

யாழ்ப்பாணத்திலே வெளியிடப்பட்டது குவார்னிக்கா என்ற தொகுப்பு. அதைப் பற்றிய ஒரு மதிப்பீடுகள், வாசகருடைய அனுபவங்கள் எங்கும் பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. தொடர்ந்தும் நான் அவதானித்து வருகின்றேன் யாராவது இதனைச் செய்வார்களா என்று. ஒரு காலகட்டத்திலே கைலாசபதி, நுகுமான், சிவத்தம்பி மற்றும் பல்கலைக்கழக மட்டத்து விமர்சகர்கள் ஏன் செங்கை ஆழியான், செம்பியன் செல்வன், செ.யோகநாகன், தெணியான் போன்றவர்கள் பலருடைய படைப்புக்களைப் படித்து அது பற்றிய குறிப்புக்களை பதிவு செய்ததைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. ஆனால் இன்றைய துழலிலே அப்படிப்பட்ட பணிகளை யாரும் பொறுப்பெடுத்துச் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. அவ்வாறு பதியப்படும் போது அதனைப் படைத்த படைப்பாளிகளுக்கும் உற்சாகம் கிடைக்கும். படைப்புப் பற்றிய விமர்சனப் பதிவு ஊடாக தன்னையும் அதில் தேடக்கூடியதாக அமையும் என நான் நினைக்கின்றேன். அது மட்டுமல்ல படைத்த படைப்பாளிக்கு மட்டுமல்ல படிக்கின்ற வாசகர்களுக்கும் ஒரு புதிய அனுபவத்தை அதற்கான வாசலை திறந்து விடும். இதைப் பற்றி படைப்பாளர்களும் வாசகர்களும் தீவிரமாகச் சிந்திக்க வேண்டி இருக்கின்றது. ஒரு படைப்பாளி தனது புத்தகம் வெளிவந்தவுடன் வெளியீட்டு விழாவை நடாத்தி புத்தக விற்பனை நடக்கட்டும். பணமும் வேணும் தானே. ஆனால் வட்டமாக இருந்து பத்துப் பேரிடம் அப்புத்தகத்தைக் கொடுத்து விட்டு ஒவ்வொரு வாசக அனுபவத்தையும் அதில் பேச வைக்க வேண்டும். மனம் விட்டு பேச வைக்க வேண்டும். அதிலே தீவிர இலக்கிய வாசகர்களை மட்டும் எடுத்துக் கொள்ளாமல் குடும்பத் தலைவிகள், குடும்பத் தலைவர்கள், ஆசிரியர்கள், இளந் தலைமுறையினர் என இப்படிப் பல தரப்பட்டவர்களையும் வைத்து கருத்துக் கணிப்பு பெறக்கூடிய சந்திப்புக்களை வருங் காலத்திலே உருவாக்க வேண்டும் என்பது என்னுடைய வேண்டுகோளாக இந்தச் சந்திப்பிலே தெரிவிக்க விரும்புகின்றேன்.

அத்துடன் அந்த மொழிபெயர்ப்பு விடயங்கள்

இப்பொழுது நாங்கள் புகலிட நாட்டிலிருந்து எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றோம். புகலிட நாட்டிலிருந்து எழுதும் படைப்பாளிகள் தமது படைப்புக்களை ஆங்கில மொழியிலும் ஐரோப்பிய மொழியிலும் வெளியிடும் சூழ்நிலை உருவாகியிருக்கின்றது. ஆனால் அப்படி ஆங்கில மொழியிலும் ஐரோப்பிய மொழியிலும் வெளிவந்த படைப்புக்களை இன்றைய தலைமுறையினர் எவ்வாறு உள்வாங்கிக் கொண்டார்கள்... அதன் பிரதிபலிப்புக்கள் என்ன... என்பதைப் பற்றி யாரும் அவதானிப்பதாகத் தெரியவில்லை. சரி ஆங்கிலத்தில் கொண்டுவரவேண்டும் என்று சொன்னால் செங்கை ஆழியான்... டானியல், செ.யோகநாதன், டொமினிக் ஜீவா, தெணியான் போன்றோருடைய படைப்புக்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து அவுஸ்ரேலியாவில் ஆங்கில மொழியில் படிக்கின்ற பிள்ளையிடம் கொடுத்தால் அதனை எவ்வளவு தூரத்திற்கு உள்வாங்கிக் கொள்ளும். மொழிபெயர்ப்பில் வருகின்ற பிரச்சினைகள், சங்கடங்கள் அது வேறு. இன்றும் அது பிரச்சினைக்குரியதாகவே இருக்கின்றது. நண்பன் நடேசனுடைய வண்ணாத்திக் குளம் "Butterfly Lake" என்ற பெயரிலே ஒருவர் மொழி பெயர்த்தார். அதனை இன்னொருவர் செம்மைப்படுத்தினார். எங்களுடைய அவுஸ்ரேலிய எழுத்தாளர்களுடைய சிறுகதைகளை கனடாவிலுள்ள சியாமளா நவரட்ணம் "Being alive" என்ற தலைப்பிலே மொழி பெயர்த்தார். நண்பர் ஆர்.சி.கந்தராஜாவினுடைய சிறுகதைகளை பார்வதி வாசுதேவன் என்பவர் மொழிபெயர்த்தார். அதேபோன்று முத்துலிங்கத்தின் படைப்புக்கள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. நடேசனுடைய "உன்னையே மையல் கொண்டேன்" என்ற நாவல் "Losing You" என்ற பெயரிலே பார்வதி வாசுதேவன் மொழிபெயர்த்தார். இதனை வெளியிட்டு விட்டுப் போகிறார்கள். ஆனால் புதிய தலைமுறையினர் இங்கே ஆங்கிலத்திலே படித்துக் கொண்டிருக்கின்ற பிள்ளைகள் அந்தப் புத்தகங்களைப் படித்து விட்டு தங்கள் வாசிப்பு அனுபவங்கள் சொல்லுவதற்கான களம் இல்லை. அந்த விடயத்தில் பின்தங்கியிருப்பதாகத் தான்

படுகிறது எனக்கு. அதேபோன்று தாய் நாட்டை எடுத்துக் கொண்டால் அங்கே பல படைப்பாளிகளைப் பற்றிய பல நூல்களைப் பற்றிய குறிப்புக்களை வாராந்தம் மாதாந்தம் ஆங்கில இதழ்களிலே கே. சுகுமாரன் எழுதி வருகின்றார். அவர் குறித்தும் சில விமர்சனங்கள் இருக்கின்றன. சில விடயங்களை எளிமையாகக் சில விடயங்களைக் கூறுகின்றார் தீவிரமாக எதையும் சொல்லவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டுக்கள் இருக்கின்றது. ஆனாலும் அவர் மிகவும் ஆக்கபூர்வமான பணியை செய்கின்றார். அவருக்கு பின்னர் யார் செய்யப்போகிறார்கள். அவர் நிறையச் செய்திருக்கின்றார். அவர் தமிழில் மட்டுமல்ல. பத்தி எழுத்துக்கள் (column list) எழுத்துக்கள் பற்றி அறிமுகப்படுத்தியவர் நண்பர் கே.சுகுமாறன். அவர் பல நூல்களை படைப்பாளிகளைப் பற்றி ஆங்கில ஏடுகளை குறிப்பாக Observer, Daily News, Island பத்திரிகைகளில் எழுதி வந்தார். இப்போதும் எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றார். அவருக்கு அப்பால்... அவருடன் சேர்ந்து எழுதுவதற்கு யாரும் முன் வருவதாகத் தெரிய வில்லை. இது ஒரு குறைபாடாக இருக்கின்றது. இன்றைக்கும் அவுஸ்ரேலியப் பத்திரிகைகளை எடுத்துக் கொண்டால் சில பக்கங்கள் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. தினசரிப் பத்திரிகைகள்... வாராந்தப் பத்திரிகைகளிலே சில புத்தகங்களைப் பற்றிய மதிப்புரைகள், சில சில குறிப்புரைகள் சின்ன அளவிலே வருகின்றது. இலங்கையிலே மிகவும் குறைவாக இருக்கின்றது. எமது தாய் நாட்டிலே மிக மிகக் குறைவாக இருக்கின்றது. ஞாயிற்றுக்கிழமை தினக்குரல், வீரகேசரி, தினகரன் பத்திரிகைகளிலே வருகின்றது. ஆனால் ஒரு அளவு தான் வருகின்றது. முடிந்தவரையில் இவ் வாசக அனுபவத்தை அவர்கள் பதிவு செய்யும் போது வாசகர்களோ அல்லது விமர்சகர்களோ பதிவு செய்யும் பட்சத்தில் படைப்பாளிகளுக்கு உற்சாகத்தையும் ஊக்கத்தையும் அளிக்கும் என்பது என்னுடைய கருத்து. இது பற்றி எம்மவர்கள் தீவிரமாகச் சிந்திக்க வேண்டி இருக்கின்றது. பல ஈழத்து எழுத்தாளருடைய படைப்புக்கள், புகலிட எழுத்தாளர்களுடைய படைப்புக்கள் தமிழ் நாட்டிலே

காலச்சுவடு பதிப்பகம் உட்பட இன்னும் பல பதிப்பகளில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் அதைப் பற்றிய வாசக அனுபவப் பதிவுகள் மிகவும் குறைவாக இருப்பதாகவே நான் கருதுகின்றேன். இது முக்கியமாக நாங்கள் கவனிக்க வேண்டிய விடயமாக இந்தக் காலகட்டத்தில் யோசிக்க வேண்டியுள்ளது. இலங்கையை எடுத்துக் கொண்டால் ஈழத்திலே எத்தனை சஞ்சிகைகள் வந்தன. இப்பொழுது சஞ்சிகைகள் என்று கூடக் குறிப்பிடுவதில்லை. இதழ்கள் என்று தான் சொல்கிறார்கள். சிரித்திரன் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த வந்தது. மல்லிகை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தும் கொழும்பிலிருந்தும் வந்தது. மட்டக்களப்பிலிருந்து அன்பு மணி அவர்கள் வெளியிட்ட மலர் என்ற சஞ்சிகை வந்தது. மலையகத்திலிருந்து சில சஞ்சிகைகள் வெளி வந்தன. அஞ்சலி என்ற சஞ்சிகை கொழும்பிலே வத்தளை எனும் இடத்திலிருந்து வந்தது. கொழுந்து என்ற சஞ்சிகை வந்தது. இப்படி நிறைய சஞ்சிகைகள். ஏன் நண்பர் கணேசலிங்கன் அவர்கள் குமரன் சஞ்சிகையை டாம் வீதியிலிருந்து நடாத்தினார். ஏராளமான சஞ்சிகைகள் வந்தன. யேசுராசா நடத்திய அலை என்ற சஞ்சிகை வந்தது. என்.கே மாகலிங்கம் இணையாசிரியராக இருந்த பூரணி வெளிவந்தது. நதி, களம் என ஏராளமாக வந்தன. ஆனால் காலப்போக்கிலே மல்லிகை மட்டும் 45 ஆண்டுகள் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்தது. இப்பொழுது ஞானம் 150 இதழ்களையும் கடந்து வந்து கொண்டிருக்கின்றது. யாழ்ப்பாணத்திலே கடந்த சில வருடங்களாக நான் நினைக்கின்றேன் அவர்கள் இப்போது ஆறாவது ஆண்டை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். ஜீவநதி பரணீதரன் அவர்கள் ஆசிரியராக இருக்கின்றார். கலாமணியினுடைய மகன். மகுடம் என்றொரு சஞ்சிகை மட்டக்களப்பு பிரதேசத்திலிருந்து வருகின்றது. இப்பொழுது மல்லிகை முற்றாக இயங்காது நின்று விட்டது. கடந்த இரண்டு மூன்று வருடங்களாக மல்லிகை வெளி வரவேயில்லை. நான் பேர்த்திலே சந்தித்த நண்பர் கோபி அவர்கள் கூடக் குறிப்பிட்டார். மல்லிகையை குறைந்தது ஐம்பதாவது ஆண்டு மலரையாவது வெளியிட்டால்

மனதிற்கு நிறைவாக இருக்கும். மல்லிகை ஆசிரியர் ஜீவாவினால் அது முடியா விட்டாலும் கூட அவருடைய நண்பர்கள் அல்லது புகலிட நண்பர்கள் உதவி செய்து அதனைக் கொண்டுவந்தால் நல்லது என்று நண்பர் கோபி அவர்கள் சொன்னார்கள். மிகவும் நல்லதொரு கருத்து. இதனையே நண்பர் தெணியான் அவர்களும் தொலைபேசி ஊடாகக் கதைக்கும் போது சொன்னார்கள். நான் மல்லிகை ஜீவா பற்றி நீண்ட பெரிய கட்டுரையை எழுதினேன். ஈழத்திலிருந்து இலக்கிய ஒளி என்ற கட்டுரையின் கடைசி முடிவிலே குறிப்பிட்டிருந்தேன். ஆப்தீன், திக்குவல்லைக் கமால், பாலசிங்கம், மேமன் கவி போன்றவர்கள் ஜீவாவுடன் நெருக்கமானவர்கள். அடிக்கடி அவரைச் சந்தித்துக் கொண்டு மல்லிகை காரியாலயத்திலேயே அவருடன் ஒத்துழைத்தவர்கள். அவர்களால் முடியும் அதனை ஓர் இணைய இதழாக கொண்டு வரலாம். இப்பொழுது ஞானம் சஞ்சிகையை இணையத்திலே பார்க்க முடியும். இப்படி இதனை இணைய இதழாகக் கொண்டுவரப் பாருங்கள். அல்லது குறைந்த பட்சம் அந்த சஞ்சிகையை ஐம்பது ஆண்டுகள் வரையாவது நடத்தி முடித்துவிட்டுப் போங்கள். தாமரை என்ற சஞ்சிகை தமிழ்நாட்டில் இருந்து வந்ததை அறிந்திருப்பீர்கள். ஜீவானந்தம் அதனுடைய ஆசிரியர். ஜீவானந்தம் உருவாக்கிய பத்திரிகை. ஜீவானந்தத்திற்குப் பிறகு நிறுவனர் ஜீவானந்தம் என அவருடைய படத்தைப் போட்டு அவ் இதழ் அவ்வப்போது வந்து கொண்டிருக்கிறது. இப்பொழுது மகேந்திரன் அதற்கு ஆசிரியராக இருக்கின்றார். இவர் தமிழ்நாட்டில் கொழியூனிட் கட்சியிலே அவர் மாநில துணைச் செயலாளர். டொமினிக்ஜீவா அவர்களுடைய மல்லிகைக்கும் இப்படி ஒரு ஊற்பாட்டை எதிர்காலத்தில் செய்யலாம். ஞானம் சஞ்சிகை இதழாக அச்சாகி ஒவ்வொரு மாதமும் முதலாம் திகதி வெளிவருகின்ற அதே நேரத்தில் அன்றைக்கே அவர் இணையத்திலும் வெளியிட்டு விடுகின்றார். மற்றது தபால் கட்டணத்தையும் யோசிக்க வேண்டியுள்ளது. வெளிநாடுகளிலுள்ள வாசகர்களுக்கு அதனை அனுப்புகின்ற சிரமங்கள். எனக்கு ஜீவநதி

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வருகின்றது. கிட்டத்தட்ட முந்நாறு நானூறு ரூபாய் செலவழித்துக் கொண்டிருக்கின்றார். எனவே ஈழத்து சஞ்சிகைகள் பற்றி பலரும் பல விதமாக பேசி முடித்து விட்டார்கள். ஆனால் ஏதேனும் ஒரு விதத்திலே குறைந்தபட்சம் இதுவரை வெளிவந்த சஞ்சிகைகளை ஆவணப்படுத்தி வைப்பதன் மூலம் வருங்கால வாசகர்களுக்கு பல விடயங்களை தெரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கும். இலங்கையிலே இன்றைக்கு எஞ்சியிருக்கிறது ஜீவந்தியும் ஞானம் சஞ்சிகையும் தான். யோசித்துப் பாருங்கள் நாங்கள் எவ்வளவு வறுமைக்கு உட்பட்டிருக்கின்றோம். ஏன் அவுஸ்ரேலியாவை எடுத்துக் கொண்டால் இரண்டு பத்திரிகைககள் வெளிவந்தன. உதயம், ஈழ முரசு என்ற பத்திரிகைகள். மரபு என்ற சஞ்சிகை மெல்பேர்னிலிருந்து வெளிவந்தது. அக்கினிக் குஞ்சு என்ற சஞ்சிகை வெளிவந்தது. அவுஸ்ரேலிய முரசு என்றொரு சஞ்சிகை வெளிவந்தது. இன்றைக்கு எங்கே எல்லாம் மறைந்தன என்று தெரியவில்லை. எல்லோரும் ஒன்னைன்னிலே திண்ணை இணையத்தளம், அவுஸ்ரேலியத் தமிழ் முரசு, தேனீ மற்றும் பல்வேறு இணையத்தளங்களினூடாக இலக்கிய செய்திகளைப் படிக்கின்ற காரணத்தினாலோ என்னவோ தெரியவில்லை. பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் நடத்துகின்ற அளவிற்கு ஆர்வமற்றவர்களாகவே தான் பலர் இருந்து வருகின்றார்கள். இப்பொழுது Tamil Australian என்றொரு இதழ் வந்து கொண்டிருக்கின்றது. ஆனால் அதிலே எல்லாம் இருக்கின்றது. கூடுதலாக சினிமாவிற்ரு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார்கள். என்னைப் போன்ற வாசகர்களுக்கு அதிலே ஒன்றும் இல்லை. தீவிரமான வாசகர்களுக்கு அதிலே ஒன்றும் இல்லை என்றே நினைக்கின்றேன். தீவிரமான வாசகர்களுக்கு சஞ்சிகைகள் இல்லாமல் போய் விட்டது. முல்லை அவர்களுடைய “காற்று வெளி” இணையத்திலே வந்து விட்டது. பலருடைய சஞ்சிகைகள் இணையத்திலே வந்து விட்டன. ஆனால் எங்கள் தமிழ் மக்கள் மத்தியிலே பெரிய குறைபாடாக இருக்கின்றது. அதே நேரத்தில் இன்னொரு உண்மையை நான் சொல்ல

விரும்புகின்றேன். மெல்பேர்னிலிருந்த ஐந்து சிங்களப் பத்திரிகைகள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. சிங்கள வாசகர்கள் இணையத்திலும் படிக்கின்றார்கள். மெல்பேர்னிலிருந்து மட்டும் ஐந்து. நானறிய பஹன, சீகிரிய, கடபத, ஸகனலத முதலான பத்திரிகைகள் சிங்கள மக்கள் மத்தியிலே வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. எப்படி இது சாத்தியமானது, ஒன்றில் நாங்கள் வாசிப்பது குறைந்த விட்டதா, அல்லது எங்களுடைய வாசகர்கள் இதை வாசிப்பதை நிறுத்திவிட்டு தொலைக்காட்சி பார்ப்பதற்குச் சென்று விட்டார்களா? என்று நாங்கள் தீவிரமாக யோசிக்க வேண்டியிருக்கின்றது. எனவே இதைப் பற்றியும் ஆழ்ந்து யோசித்து செயலாற்ற வேண்டிய தேவை இருக்கின்றது. முக்கியமான காரணம் இதற்குத் தேவை அந்த ஒன்று கூடல். அன்றைக்கு நான் நண்பர்களிடம் கதைத்தேன் எனக்கு ஒரு ஆசை இருக்கின்றது ஒரு assignment செய்வோம் என்று. அதாவது ஒரு கட்டுரை ஒன்று எழுதலாம் என்று ஆசைப்படுகின்றேன் என்று. எங்கள் மத்தியிலே பல எழுத்தாளர்கள் இருக்கிறார்கள். பெண் எழுத்தாளர்கள், ஆண் எழுத்தாளர்கள் எல்லாம் இருக்கிறார்கள். ஆண் எழுத்தாளர் இருக்கிறார் என்றால் இவருடைய மனைவியைப் போய்ப் பேட்டி காண்பது. அவருடைய பிள்ளைகளைப் போய் பேட்டி காண்பது. இவருடைய புத்தகத்தைப் படித்தீர்களா, அதைப் பற்றி என்ன நினைக்கின்றீர்கள், எனக் கேட்பது. அதே போல் பெண் எழுத்தாளர் இருக்கின்றார் எனில் அவரின் கணவரிடம் போய் "இப்படி நிறைய எழுதியிருக்கிறார்களே இதைப் பற்றி என்ன நினைக்கின்றீர்கள்? அவருடைய எழுத்தைப் பற்றி? இலக்கிய நடையைப் பற்றி? நீங்கள் திருமணம் செய்த காலத்தில் எழுதிய நடையைப் பற்றியும்? தற்போது எழுதும் நடையைப் பற்றியும் என்ன நினைக்கின்றீர்கள்?" இது ஒரு வித்தியாசமான வாசக அனுபவத்தை ஏற்படுத்துவதாக அமையும். இப்படி புதிசாக ஒன்றைச் செய்யவேண்டும் என்ற ஆசை இருக்கிறது. எத்தனை பேர் இவ்வாறான பேட்டிக்கு முன்வருவார்களோ தெரியவில்லை. ஆகவே இது ஒரு மிக முக்கியமான விடயம். ஆகவே இந்த

தொடர்பாடலைப் பற்றி ஒரு சுவாரசியம் சொல்ல வேண்டும். தொடர்பாடலைப் பற்றி நண்பர் கோபியும் குறிப்பிட்டார். இப்பொழுது மின்னல் வேகத்தில் எல்லா செய்திகளும் வந்து கொண்டிருக்கின்றது. இலங்கை நீர்கொழும்பு பிரதேச நிருபராக இருக்கின்ற பொழுது ஒரு செய்தியை எழுதிவிட்டு தபாலிலே அனுப்புவேன். அவசரச் செய்தியென்றால் தபாற்கந்தோருக்கு சென்று தொலைபேசியைக் கொடுப்பேன். இப்பொழுது அப்படியல்ல. மின்னல் வேகத்திலே செய்திகள் போய் கொண்டிருக்கின்றன. யாழ்ப்பாணத்திலே எங்களுடைய மாணவர் கல்வி நிதியத்தினுடைய நிதிக்கொடுப்பனவு நிகழ்வுகள் நாவலர் மண்டபத்திலே நடைபெற்றது. நண்பர் கருணாகரன் கிளிநொச்சியிலிருப்பவர் வந்து செய்திகளைப் பார்த்துக் கொண்டு குறிப்பெடுத்துக் கொண்டிருந்தார். அப்படியே வெளியிலே போனார். அவ்வளவு தான் நான் பார்த்தேன். அங்கே வாகனத்துக்குள்ளே கொம்புயூட்டருக்குள்ளாலே நியூஸ் அடிச்சார். எடுத்த படத்தை கொம்புயூட்டருக்குள் போட்டார். அடுத்தநாள் காலையில் வீரகேசரியில் படங்களுடன் செய்தி வந்தது. அவ்வளவு ஒரு மின்னல் வேகத்தில் பேப்பர் பேணையைத் தொட்டுக்கொண்டு எழுதுவது மாதிரி இல்லை. மடிக்கணனியை வைத்துக்கொண்டு பேட்டியை அடிக்கிறார்கள். உடனே மின்னல் வேகத்தில் போய்க் கொண்டிருக்கின்றது. அடுத்த நிமிசம் அதன் எதிர்வினையைப் பார்க்கக் கூடியதாகவுள்ளது. அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையிலே நான் வீட்டிலே கதைக்கும் போது ஆரம்பத்திலே சொன்னே இந்தத் தொடர்பாடல் இவர்களெல்லாரும் இப்படிக்கூடிக் கதைத்துப் பேசவேணும். அப்பொழுது ஓரளவுக்கு நெருக்கம் உருவாகும் என நான் சொன்ன போது என்னுடைய மகள் சிறு வயதிலேயே இந்த நாட்டிற்குள் வந்தவள். ஆங்கில மொழியிலேயே கற்றுக் கொண்டவள். தமிழ் தெரியும். பேசவும் வாசிக்கவும் தெரியும். ஆனால் “தொடர்பாடல்” என்ற சொல் உடனே ஜீரணிக்க முடியவில்லை. “அதென்னப்பா தொடர்பாடல்” என்று கேட்டாள். நான் சொன்னேன் Communication என்று. “Communication” தான்

தொடர்பாடல் என்று சொல்லுவதா என்று விளங்கிக் கொண்டார். என்னுடைய மகள் அதனை அவதானித்து விட்டுச் சொன்னார் "ஒண்டுமில்லை சும்மா அலட்டுறது" என்று சொன்னா. இது ஒரு சுவாரசியம். ஏனென்றால் தொடர்பாடல் என்று சொன்னால் நான் நண்பர்களுடன் கதைப்பேன். அவருக்கு இது அன்னியப்பட்ட விஷயம் அவர் ஏதோ அலட்டிக் கொண்டிருக்கின்றார். இந் மாதிரி படைப்பாளிகளுடைய படைப்பைப் பற்றி அவருடைய மனைவி என்ன கருதுகின்றார். சுஜாதாவின் மனைவியைப் பேட்டி கண்டபோது மிகப் பயங்கரமான பேட்டி பத்திரிகையில் வந்திருந்ததைப் பார்த்திருப்பீர்கள். சுஜாதாவினுடைய மனைவியினுடைய பேட்டி. ஒரு பாரதூரமான பேட்டி. என்னுடைய மனைவியிட்ட போய் யாராவது கேட்டா என்னைப் பற்றி நல்ல கருத்து சொல்லுவா. சில வேளைகளில் கோவமாகவும் இருக்கும். ஆனால் அதைக் கோவப்படக் கூடாது. சுவாரசியமாக இருக்கும். ஏனெனில் காலம் பூராகவும் சீரியலாகவே யோசித்து எங்கட முன்னோர்கள் சீரியலாகவே கொண்டு வந்து விட்டார்கள். அதனை கொஞ்சம் சுவாரசியமாகக் கொண்டு வந்தால் அதனைப் பதிவு செய்யும் போது மிகவும் ரசனைக்குரியதாக இருக்கும். கனடாவில் எனக்கொரு முக்கியமான நண்பர் இருக்கின்றார். அவர் ஓர் எழுத்தாளர். அவர் சொல்லுவார் எனக்கு மனைவியுடன் shopping க்கு போறதில்லை. போனால் நேரம் எடுக்கும். எனக்கும் அந்தப் பிரச்சினை இருக்கு. அவர் எனக்கு ஓர் ஆலோசனை சொன்னார். shopping Centre க்குள் செல்லும் போது அவ்வை trolley காடுத்து அனுப்பி விட்டு பக்கத்தில் தியெட்டர் இருந்தா நல்ல தரமான படத்தைப் போய் பார். இரண்டரை மணித்தியாலத்தில் படம் முடியும். அவர் shopping செய்து கொண்டு வர நேரம் சரியாக இருக்கும். இது பொரு சுவாரசியமான விடயம். அதனைக் கன பேர் செய்வதில்லை. இது யாரையும் கிண்டலடிக்கிறது என்று இல்லை. இப்படிப் பல சுவாரசியங்கள் அன்றாடம் எங்களுடைய வாழ்க்கையில் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றையெல்லாம் பதிவு செய்கின்றபோது வாசிக்கின்ற

வாசகர்களுக்கு ஓர் அனுபவம் ஏற்படுமென்று நினைக்கின்றேன். எனவே சஞ்சிகை விடயத்திலே ஓர் சஞ்சிகை வந்துவிட்டால் அந்த சஞ்சிகையை வாசிக்கின்ற வாசகர் மத்தியிலே “இதில எது மிகவும் பிடித்தது...” என்று கேட்க வேண்டும். கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதை வந்திருக்கிறது. இதில எது உமக்கு பிடித்திருக்கிறது என்ற கேள்வியைக் கேட்டால் அதனூடாக ஒரு பதிவைச் செய்யலாம். இன்றைக்கும் என்னுடைய மனைவி, என்னுடைய நண்பர்கள் எல்லாம் பொன்னியின் செல்வனில் வாற வந்தியத்தேவன் பற்றியும், கரெக்டர் பற்றியும் கதைக்கிறார்கள். இவை எப்பொழுதே வெளிவந்த நாவல்கள். யமுனாராணி பற்றியும், சாண்டிலியனின் கடல்புறா பற்றியும், அதில வந்த பாத்திரங்கள் பற்றியும் கதைக்கிறார்கள். இவருடைய குறிஞ்சி மலர்களில் வருகின்ற அரவிந்தனைப் பற்றியும் கதைக்கிறார்கள். அரவிந்தன் என்ற பெயரில் பிள்ளைகளுக்கு பெயர் வைத்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். கதாபாத்திரம் அவ்வளவு தூரத்திற்கு பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது போல் இந்த இருபத்தொராம் நூற்றாண்டில் எத்தனை கதாபாத்திரங்கள் எங்கள் மக்களுடைய மனதைப் பாதித்திருக்கின்றன என்பது பற்றி நாங்கள் யாராவது யோசிக்கின்றோமா? ஏன் இவ்வாறு இல்லாமல் போனது. ஒரு அவசர யுகத்திற்கு நாங்கள் போய்விட்டோமா அல்லது கணனி யுகத்திற்கு போய்ஸ்கைப் பில் ஒருத்தருடன் ஒருத்தர் பேசிக் கொண்டிருக்கிற தனாலேயோ தெரியவில்லை. இவற்றைப் பற்றியெல்லாம் மிகவும் சுவாரசியமாக பேசலாம். எழுதலாம் என்று நினைக்கின்றேன்.

லெட்சுமணன் முருகபூபதி (பி. 1951 யூலை 13) நீர்கொழும்பைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர், பத்திரிகையாளர். புலம்பெயர்ந்து அவுஸ்திரேலியாவில் வாழ்ந்து வருகிறார். இவர் 1972 இல் “கனவுகள் ஆயிரம்” என்ற சிறுகதை மூலமாக மல்லிகை இதழில் அறிமுகமானார். இவரது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியான ‘சுமையின் பங்காளிகள்’ 1975இல் வெளியானது. இந்நூலுக்கு இலங்கை சாகித்திய மண்டல விருது கிடைத்தது. வீரகேசரி நாளிதழில் துணை ஆசிரியராக பணியாற்றிய இவர் ரஸூனா, ரிஷ்யசிங்கர் என்ற புனைபெயர்களிலும் எழுதி வருகிறார். சிறுகதைத் தொகுதிகள், கட்டுரைத் தொகுதிகள், சிறுவர் இலக்கியம், பயண இலக்கியம், நாவல் எனப் பெருமளவு நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். இவருக்கு கனடா தமிழ் இலக்கியத் தோட்டம் 2022 ஆம் ஆண்டிற்கான வாழ்நாள் சாதனை யாளருக்கான இயல் விருது வழங்கப்பட்டது.

இந்த நூல் 2014 இல் முருகபூபதி வழங்கிய வாய்மொழி வரலாற்று நேர்காணலின் எழுத்துருவாக்கம் ஆகும். இது முருகபூபதி அவர்களது முழுமையான வாய்மொழி வரலாறு அல்ல. முருகபூபதி முக்கிய பங்களிப்புச் செய்து 1988இல் உருவாக்கிய இலங்கை மாணவர் கல்வி நிதியம், 2004இல் பதிவுசெய்த அவுஸ்திரேலிய தமிழ் இலக்கிய கலைச் சங்கம் ஆகிய நிறுவனங்கள் தொடர்பான அவரது வாய்மொழி வரலாறாகவே இது அமைகிறது. குறித்த அமைப்புக்களைத் தொடங்க அவரைத் தூண்டிய இளமைக்கால நினைவுகள் முதல் அவரது பங்களிப்புக்களை இது பதிவு செய்கிறது. முன்கூட்டிய திட்டமிடல் இல்லாத இயல்பான நேர்காணல் என்பதால் விடுபடல்களைக் கொண்டிருந்தாலும் ஆவண முக்கியத்துவம் வாய்ந்த பதிவாக இது அமைகிறது.

